flor de card

Sant Llorenç des Cardassar * Octubre del 2011 * núm. 396

En aquest número:

* La crisi i una paràbola (Jeroni Llambias)
* Va de gloses (Joan Llull)
* Menyspreu a la Premsa Forana (APFM)
* La màgia del cinema (Pau Quina)
* Notes deslocalitzades (Guillem Pont)
* Fotografies antigues (Pau Quina)
* Els Estats Units (Josep Cortès)
* Demografia i societat (Galmés/Simonet)
* Jaume Ribas (Guillem Pont)
* Carta al bisbe (Miquel Ensenyat)
* Lilí Marlene (Bartomeu Mestre)
* Polítiques de joventut (Marta Carrió)
* Obertura del tanatori (Rafela Riera)
* Entrevista a Miquel Ensenyat, del PSM
* Gent Gran (Toni Nadal)
* Bertrand Russell (Massot/Estelrich)
* Història (Ramon Rosselló)
* El fenomen religiós (Guillem Mesquida)
* El torrent de Pareis (Barbara *Tanjona*)
* A l'illa dels estanys (Escola)
* Esports (Pau Quina)
* Tertúlia de cafè (Joan Roig)
* El temps (Xesc Umbert)
* Dèiem (Tomàs Martínez)
* Acorar (Guillem Mesquida)
* Syrinx (Sa Màniga)

Molí de Son Berga

Molí de sa Punta

Molí d'en Benet

Eleccions generals

Poc temps després de sortir aquesta revista ens trobarem a les portes d'unes noves eleccions generals, 34 anys després d'haver celebrat les primeres d'aquest període democràtic. Si exceptuam les dues en què van governar per primera vegada Felipe González i José Luís Rodríguez Zapatero, a totes les altres es van donar més o manco els resultats que els sondeigs vaticinaven, i sembla que aquest pic no en serà una excepció. L'únic dubte és si el Partit Popular aconseguirà o no la majoria absoluta.

Si és així, ens trobarem que el mateix partit que governarà a tot l'Estat, també ho farà a la majoria de les comunitats autònomes i dels ajuntaments de capital de província, circumstància que, segons experiències passades, no sol donar gaire bon resultat, perquè l'oposició, en no tenir força, ha de traslladar el camp de batalla política al carrer, amb els inconvenients que les mobilitzacions comporten per als ciutadans.

Sembla evident que la crisi econòmica -o per ventura la manera com l'han gestionada- passarà factura al Partit Socialista, ja que molts dels seus votants habituals o bé es passaran a altres formacions o bé es quedaran a caseva, castigant així una política que no es corresponia amb els tradicionals postulats de les esquerres. Si, quan Alemanya va *ordenar* unes mesures econòmiques que castigaven els funcionaris i els jubilats, el PSOE s'hagués negat i hagués convocat eleccions generals, probablement les hagués perdures, però en Zapatero hauria quedat com un vertader líder d'esquerres i a hores d'ara per ventura seria el Partit Popular el qui hauria perdut adeptes. Perquè una cosa està ben clara: des de fa estona la política econòmica espanyola no es decideix a la Moncloa ni al Parlament, sinó a la Comunitat Europea i a les agències de qualificació de risc de Wall Street, i quan governi el PP seguirà passant el mateix, per molt que durant la campanya ens vulguin fer creure el contrari.

Amb el nou govern, si ens atenem al que han fet a les comunitats autònomes on ja comanden (Madrid, Comunitat Valenciana, les Illes Balears...), ens podem preparar per un control estricte de la informació que es doni a la televisió. El que està passant a Tele Madrid o la Televisió Valenciana, on només s'informa d'allò que convé als seus dirigents, és el que ens espera amb les cadenes que depenen de l'Estat, i no en parlem del que han fet amb la Televisió de Mallorca.

Quant als aspectes socials, som del parer que encara es retallaran més que amb el PSOE, encara que ens assegurin que no rebaixaran el poder adquisitiu de les classes mitges. O sigui, que ens espera una bona temporada d'estretors, perquè sembla que la crisi va per llarg.

Els temps, no hi ha dubte, passarà comptes i per moltes promeses que posin en els programes només seran recordats -si ho són!- per molt poques coses: en Suárez, per haver gestionat la Transició i haver redactat una Constitució, en González per haver-nos fet ingressar dins l'OTAN, n'Aznar per haver-nos ficat en la guerra d'Irak i en Zapatero per haver acabat amb ETA. Veurem perquè serà recordat en Rajoy. Esperem que per alguna cosa bona.

Flor de Card

Revista d'informació general de Sant Llorenç des Cardassar (Mallorca)
Adreça: carrer de Sant Llorenç, 36
Correu electrònic: flordecard@premsaforana.cat
Telèfon: 971 569119
Publicitat: Ignasi Umbert: 670 355462
Domiciliacions: Antònia Galmés: 971 569471
Octubre del 2011
Número 396
Dipòsit legal: PM 765-1973
Edita: Associació cultural Flor de Card
Imprimeix: Gràfiques Muntaner (Manacor)
Director: Josep Cortès i Servera
Consell de Redacció: Felip Forteza, Antònia Galmés, Guillem Quina, Joan Santandreu, Guillem Soler i Ignasi Umbert

Taula

Josep Cortès	Molins	Portada
	Els Estats Units	8
Jeroni Llambias	La crisi i una paràbola	3
Guillem Mesquida	Acorar	3
	El fenomen religiós	20
Joan Llull	Va de gloses	4
APFM	Menyspreu a la P. Forana	5
Rafela Riera	El tanatori	5
Pau Quina	La màgia del cinema	6
	Fotografies antigues	7
	Esports	24
Guillem Pont	Notes deslocalitzades	9
	Jaume Ribas	10
Miquel Ensenyat	Carta al bisbe	12
	Entrevista	14
Bartomeu Mestre	Lilí Marlene	13
Marta Carrió	Joventut	15
Toni Nadal	Gent Gran	16
Estel de Llevant	Trobada de salut mental	17
Massut/Estelrich	Bertrand Russell	18
Ramon Rosselló	Notes històriques	19
Bàrbara Tanjona	El torrent de Pareis	21
Escola	A l'illa dels estanys	22
Galmés/Simonet	Demografia	25
Correu-e	El govern del PP	25
Joan Roig	Tertúlia de cafè	26
Xesc Umbert	El temps	27
Tomàs Martínez	Dèiem	28
Sa Màniga	Syrinx	28
Forteza/Galmés	Distribució	

La crisi i una paràbola

Jeroni Llambias Vidal

Darrerament, quan llegim la premsa o escoltam les notícies de la televisió i la ràdio, hi ha un constant anunci de possibles retalls econòmics, que sovint afecten els ciutadans i ciutadanes més a peu de carrer. Fa uns dies, a primera pàgina d'un diari de l'Illa, trobem aquesta noticia: "La EMT proposa als treballadors una reducció del salari en un 10%. Però això és només un botó de mostra del gran mosaic d'intents de retallar als qui segurament ja van "prou retallats". També el món de la Sanitat i l'Escola van prou nerviosos per motius semblants. Veiem aturades d'obres, reducció de serveis, etc...

Tot això per la necessitat de recuperar el gran capital de la banca i les economies de les institucions públiques, que s'han fet malbé, perquè els poders públics i els particulars, han gastat més del compte i de les possibilitats durant molts d'anys. No hi ha dubte que el que s'ha gastat de més, o s'ha tudat, ja no hi és i que cal estalviar per recuperar els buits econòmics. Els entesos saben el que hi ha que fer.

Però s'hauria de tenir en compte que no tot val. No ho podem supeditar tot a l'economia. A l'evangeli de Mateu hi ha una paràbola que ve com anell al dit per portar una mica de llum a la situació d'actual, i assenyala uns límits que no es poden traspassar si no volem transgredir el respecte a la dignitat humana i l'exercici de la justícia, entesa com la protecció de la persona més dèbil, que sempre és la víctima.

És la paràbola que conta com l'amo d'una vinya, a diferents hores del dia, matí, migdia, mig capvespre, envia els aturats, que troba a la plaça, a treballar a la seva vinya. I quan acaba la jornada a tots paga igualment un denari, que és el salari d'un dia, quantitat mínima necessària per fer front a les despeses ordinàries de la seva família. Allò que és considera just per poder continuar vivint com a persones humanes. L'amo de la vinya no considera només el rendiment que s'ha donat, i que paga exactament com havien decidit per conveni, sinó que considera també la dignitat i la necessitat humana i social dels treballadors. Que ningú acabi en la indigència, desigualtat i marginació. No només té en compte el mercat i el propi lucre que el durien a retallar els salaris, sinó que exerceix la generositat encara que així minvi el seu enriquiment econòmic.

Crec que és una bona paràbola per a reflexionar i posar en pràctica, especialment els estaments més poderosos, en aquest temps nostre de crisi financera i econòmica, en el que uns segueixen enriquint-se poderosament i altres sofreixen un retall darrera l'altre. Mai es pot privar a ningú del mínim necessari per continuar vivint com a persona i posar-lo en un camí que el pugui dur a la indigència o marginació dels seus.

En llenguatge bíblic, l'amo de la vinya representa la manera de pensar, de sentir i de fer del Déu cristià, que no és altra cosa que el Déu de l'Amor, de la justícia entesa com la defensa de la víctima indefensa i de la misericòrdia, que no actua pel propi interès, sinó des de la grandesa de cor i la generositat gratuïta.

Pere Casaldàliga, bisbe emèrit del Brasil, diu a un dels seu poemes: "Ajuntem les nostres veus en un sol crit de justícia / més amunt del mar dels diversos móns / més amunt de les muntanyes de totes les estructures / Que parli el poble a la ràdio / que parli el poble a la premsa / que parli el poble a la T.V. / Que parli el poble la veritat / La veritat la parli el poble / des de dalt dels terrats / dins el cor del món ". No hi ha dubte que moltes persones, grups i collectius ja ho fan.

Acorar, de Toni Gomila

"Ficar una cosa fins al cor o al fons d'un cos. Donar el cop mortal. Aniquilar."

Un espectacle de Produccions de ferro, escrit i interpretat per Toni Gomila, de la mà d'en Rafel Duran.

Un monòleg que ens mostra un bocí de "lo nostro", SES MATANCES, una tradició mil·lenària que també ha evolucionat, i que en el decurs de la nostra història col·lectiva, ens ha definit com a poble.

Una reflexió incisiva i que amb un discurs a vegades còmic i coent, alguns cop amb aires de retret, ens mostra com hem perdut una part d'allò que al voltant del sacrifici ritual d'un porc ens cohesionava, com amb aquesta litúrgia es refermaven els llaços familiars, però també la societat.

El capolador no atura
...abans l'acorador haurà d'haver encertat inexorable i precís, tallant aquella vida de l'animal, la supervivència ho requereix.

Una meditació sobre les paraules i el seu significat, com les paraules omplen de sentit la nostra existència col·lectiva i el nostre poble, com un conjunt de gestos i paraules apresos i recordats any rere any han transmès i enfortit la nostra identitat
.... amb la benedicció de "sa padrina" que ha vetllat per a que ningú es desmani dins aquell "bany de sang".
...blanca has dit?

Guillem Mesquida

Va de gloses (I)

En aquest número i en el següent vos present unes quantes gloses que he anat fent. Són independents les unes de les altres.

Glosar sempre ha estat un art
Popular i ben divertit,
Més propi d'un temps antic
Que s'ha de recuperar.
Ja són molt mals de trobar
Glosadors com en Xurí.

Sempre dic que no en sé gens,
I que en 'ver de fer una glosa,
No sabeu lo que me costa
D'energies i de temps.
Som un d'aquells aprenents
Que dominen poc sa cosa.

De sa llengua me declar
Un fanàtic convençut.
Ja me ve de s'institut,
De quan era estudiant.
Castellà, anglès, català,
Totes me fan passar gust.

Pensareu que som betzà
Però lo que més m'inspira
Per compondre poesia
No és es seure en es sofà.
És quan som a pedalar
Que 'rib a fer qualque rima.

En es Gorg o a sa Begura
A Balafi' o a sa Real:
Només de donar pedal
Ja tenc s'estrofa segura.
Deu ser que amb sa matadura
M'inspir més de lo normal.

Com que tenc poca memori'
-Deu ser cosa de s'edat-,
Quan ja ho tenc tot embastat
Me grav sa glosa en es mòbil
-Procurant que no se noti
I pensin que estic tronat!

Sempre tenc sa sensació
Que som un home de brusques.
-Ben intenses però curtes.
Ara toca glosador,
Més tard pentura pintor,
Coses totes poc profundes.

Sant Llorenç, darrerament,
Tots veim lo que ha canviat.
No sé què deu `ver passat.
Un ja no coneix sa gent.
Just de sortir an es carrer
Te penses que ets a Ciutat.

Àrab, rus i mandarí,
Bereber i castellà,
Alemany i italià,
Totes són llengües d'aquí.
I un poquet de mallorquí
Per xerrar a s'intimitat!

Adéu casa mallorquina
Amb porta de persiana
I ben blanca de façana!
Ara sa cosa canvia:
Rosa o blau també se pinta
Una casa que era blanca!

Calçons per davall es cul
I calçonets per defora:
Això és sa darrera moda
De sa nostra joventut.
El món està ben fotut
I qui més qui manco ho nota.

Amb calçons davall es cul
Que sempre s'han de pujar,
Ja me direu com ho fa
Aquest jovent que hi ha avui,
Si li dius: "Enganxa es mul,
I te pots posar a llaurar!"

Per poder passar-s'ho bé,
Han de ser més de la una.
És sa moda que ara s'usa,
Parlant de divertiment.
Prova tu de sortir prest:
Trobaràs sa tasca buida!

Si 'sopegant qualque dia
Te forades es calçons
No pensis de tirar-los:
Hi pots 'nar tranquil a missa,
Que ara lo que se critica
És es dur es vestit hermós.

"Cardessar" era una cosa
Que jo creia superada.
Bé, idò encara hi ha una placa
Que literalment ho posa.
Prop de Calicant se troba,
Just devora sa camada.

Joan Llull

Un menyspreu a la Premsa Forana

Associació de la Premsa Forana de Mallorca

El Consell de Mallorca va anul·lar el passat mes de setembre un ajut econòmic històric que contribuïa a l'edició de les publicacions escrites en català i associades a la Premsa Forana de Mallorca. Aquest octubre han estat interromputs els procediments per a la concessió de subvencions a la premsa en català per part de la conselleria d'Educació, Cultura i Universitats. I el Govern Balear va deixant caure que, durant aquest exercici, tampoc no hi haurà convocatòria genèrica d'ajuts a la premsa escrita.

Aquest és un escenari nou amb el qual mai encara no ens hi havíem enfrontat: totes les institucions han fet el buit a la premsa en català, de la manera més roí possible, sense negociar, ni tan sols avisar o donar la cara, sense cap explicació i donant la notícia per mitjà del BOIB.

Fins ara, durant els governs del PP, generalment es feia palès que aquesta formació política no té dins del seu ideari el fet de potenciar la premsa de proximitat que es fa en català, però mai no havia arribat a l'extrem d'intentar l'extermini del sector. Podria arribar a ser creïble -això ja és política- que s'hagués d'assolir un aprimament de la despesa per mor de la situació econòmica de les institucions, però per què les nostres publicacions han de rebre un pal del 100% en les tres línies existents, algunes de les quals estaven instituïdes des que es va fundar la Premsa Forana fa més de trenta anys -i això ja no és política, sinó manca d'ètica?

No entenem per què es menysprea la labor, protegida per la Constitució, de mantenir informada la població, tenint en compte que les nostres publicacions cobreixen un buit al que no hi arriben altres mitjans de comunicació, el de la proximitat municipal.

Tampoc no podem comprendre els continus atacs a la promoció de la llengua catalana. Quin millor regal pot tenir una persona que llegir les informacions del seu redol en la seva llengua quan la majoria dels mitjans de comunicació s'editen en espanyol, traduint en gran part de les ocasions la realitat local? Quin millor reconeixement a la trajectòria d'unes publicacions modestes, fetes amb l'esforç de centenars de voluntaris, pot tenir de les institucions que un petit suport econòmic?

Ens estan sotmetent a una marginació total. El Consell de Mallorca ens exclou explícitament d'altres convocatòries d'ajuts per revistes, i d'altres ajuts a la premsa s'han mantingut sense cap tipus de dubte creant un greuge comparatiu molt important.

Tot plegat, les tres línies de subvencions podrien haver suposat aquest exercici de 2011 una quantitat aproximada de 180.000 euros. Precisament les institucions no "regaven" el nostre sector amb subvencions, ja que el pressupost de tota la Premsa Forana frega els 3 milions d'euros anuals i els ajuts del Govern i del Consell representen una mitja del 6%.

Els nostres mitjans no naufragaran per mor de la retirada de les subvencions, però sí que ens dol que, gaudint del suport d'un nombrosíssim públic que aprecia la nostra labor i ens ho reconeix essent fidel a les nostres publicacions, llegint-la i confiant en nosaltres per inserir-hi els seus anuncis, les institucions no siguin sensibles a aquesta realitat i ens marginin d'una manera tan vulgar i cruel.

Fa setmanes que feim gestions de manera infructuosa per conversar amb els responsables d'aquesta massacre, perquè ens expliquin les seves motivacions i nosaltres poder explicar les nostres. I, sobretot, perquè l'any que ve no ens toqui també rebre.

Obertura del tanatori del cementiri municipal

El projecte d'obres del tanatori municipal ha finalitzat i durant el darrer cap de setmana d'octubre i fins el dia de Tots Sants va estar de portes obertes i el públic el pogué visitar.

Aquest projecte es va aprovar l'any 2008, com a conseqüència d'un estudi econòmic i financer municipal aprovat per l'Ajuntament. Esdevé d'una demanda ciutadana i d'una necessitat municipal d'aquesta infraestructura.

El tanatori està situat dins el recinte del cementiri actual i té accés tant per dins del cementiri com també des de l'exterior. La superfície total és de 220,55 m, distribuïts en 2 sales, zona de serveis, banys i porxos.

El pressupost total de l'obra ha ascendit a 194.000 •

Rafela Riera

La màgia del cinema

Pau Quina

Aquest article està escrit des de l'amor sincer que sent pel cinema, i pretén ser una anàlisi lleugera i didàctica de la màgia d'aquesta disciplina artística que molt encertadament s'ha donat a conèixer com a setè art.

Per això partiré de principis molt bàsics que segurament molts de vosaltres ja sabeu, però que no puc deixar d'obviar. Per exemple que el cinema no deixa de ser fotografies fixes en moviment. Per això es parla de directors de fotografia, de cel·luloide, de càmeres de 35 mm, de 16 mm o de 8 (Súper 8)... És a dir estem parlant d'una branca de la fotografia, en la qual si ets capaç d'ajuntar 24 fotogrames per segon aconsegueixes la primera de les màgies del setè art: la sensació de moviment en l'ull humà. És el que s'anomena "Teoria de la persistència en la retina", creada per Peter Mark Roget el 1824. Aquesta és la velocitat del moviment a ulls d'un humà i per això, quan variam aquesta velocitat, obtenim el segon dels miracles cinematogràfics: la càmera lenta i l'acceleració de la imatge.

- Si augmentam les imatges per segon a més de 24 (posem per cas 50 imatges per segon), aquestes ens arribaran al ralentí (càmera lenta) ja que veim el mateix moviment amb el doble de fotogrames. Recordem per exemple la magnífica escena de *La Taronja Mecànica*, de Stanley Kubrick, quan els tres protagonistes van caminant per la vora d'un riu i, de sobte, Alex (el personatge principal) els comença a apallissar.
- Si reduïm les imatges per segon a menys de 24 (posem per cas 12 per segon), obtindrem l'efecte contrari: acceleració (ja que veim el mateix moviment amb menys fotogrames). Tornem a l'exemple de *La Taronja Mecànica*, concretament a l'escena de l'orgia a ritme de Ludwig van Beethoven.

Un altre efecte màgic que és capaç de crear el cinema és el del realisme, fins al punt que l'espectador sembla entrar dins la ficció. Ja en el 1896 els germans Lumiere exhibiren *L'arribada del tren*, a l'estrena de la qual els espectadors partiren a córrer pensant que el tren realment els atropellava. Molts pensareu que això va passar perquè la gent encara desconeixia el cinema i va pecar d'incrèdula, però és que un segle després encara ens passa el mateix quan veim films de ficció com *La Bruixa de Blair* o *Paranormal Activity* que empren el mateix truc: fer-nos creure que són reals.

I podríem enumerar encara un munt de més coses màgiques que és capaç de fer el cinema (els efectes digitals, els efectes especials, el 3D, fer-nos creure que Almeria és el Vell Oest...), però jo em qued amb una de molt especial: és l'únic art capaç de compendiar totes les arts (pintura, fotografia, escultura, música...) en un sol lloc. En això és únic i ningú li pot fer ombra.

Per acabar us deixo una cita que ja us vaig posar fa un temps com a frase del mes d'un article, però resumeix tan bé la màgia del setè art que no puc estar de repetir-la: "En una ocasió vaig demanar a Akira Kurosawa per què s'havia decidit per un determinat enquadrament en un pla de la pel·lícula *Ran*. Em va respondre que si hagués girat la càmera un poc més a l'esquerra, hagués sortit una fàbrica de Sony, i si l'hagués girada un poc més a la dreta, ens hauríem topat amb un aeroport; i ni un ni altre es corresponien molt amb una pel·lícula d'època" (Sidney Lumet, director de cinema).

Frase del mes: "La diferència entre uns fotogrames de més o de menys és la mateixa que hi ha entre una merda tosca i un ritme orgàstic". (Quentin Tarantino, director de cinema).

Tornam aquest mes amb imatges ben antigues. En primer lloc, tenim una fotografia que m'ha prestat na Francisca Meca de cinc jovençanes que posen al pou de sa Blanquera (actualment la rodona de l'entrada de poble a la carretera de Manacor). Concretament són, a la fila de baix i d'esquerra a dreta, na Francisca *de Son Berga*, na Maria *Meca* i na Catalina *Brun*. A la fila de dalt, també d'esquerra a dreta, hi ha na Catalina *Campins* i n'Antònia *Fava*. La imatge té més o manco 50 anys i hi podem veure la vestimenta típica d'aquell temps amb la faldeta, la camisa blanca amb collet i els grandiosos capells de palla.

A la segona fotografia tenim una celebració atapeïda de Setmana Santa a davant de l'Església del poble (no sé de quan, però es nota que és ben antiga). Tothom va ben endiumenjat i, com sempre ha passat a Sant Llorenç, hi ha més gent que badoca que la que participa en la processó. Hi ha coses que no canvien mai!!!

Contradiccions en els Estats Units

Josep Cortès

U

La distribuïdora nordamericana de la pel·lícula *Without men*, de la directora Gabriela Tagliavini, que havia d'inaugurar la XI edició del Festival de Cinema Gay i Lèsbic de Barcelona, el passat octubre, la va enviar censurada perquè considerava que el públic europeu no està preparat per veure a la pantalla dues dones que es besen. El Festival va decidir retirar-la de la programació perquè no estava disposat a què una empresa nordamericana decidís quines escenes es poden veure i quines no als cinemes de Catalunya.

* * * * *

En alguns dels estats que formen els Estats Units, les penes de mort es transmeten per la televisió, i així tothom pot veure en directe com s'acaba realment la vida dels condemnats a mort.

Per a ells és intolerable veure dues dones que es besen, però no hi ha cap problema per contemplar com s'ajusticien els condemnats, la majoria negres.

DOS

La secretària d'estat Hillary Clinton va declarar, el 23 d'octubre passat, que els Estats Units, com a creient en un govern de lleis, recolza la idea d'investigar la causa de la mort de Muamar Gadafi, davant les acusacions de què es va cometre un crim de guerra.

"Nosaltres creim en el govern de la llei i la responsabilitat, i una investigació com aquesta hi contribuïria", va declarar en un programa de la cadena CNN.

* * * * *

La mateixa Hillary Clinton era un dels pocs "privilegiats" que va contemplar en directe l'assassinat d'Osama Bin Laden, quan un grup d'elit dels Estats Units va entrar sense avisar dins un país estranger i li va disparar.

És ver que tant Bin Laden com Gadafi eren unes persones que havien comès crims contra la humanitat i mereixien un càstic sever, però també ho és que els Estats Units no són els més indicats per donar lliçons sobre ètica i moralitat perquè els agrada molt receptar, però mai no s'apliquin a ells mateixos aquestes receptes.

TRES

La Corporació Rand va emetre un informe on s'indica que el 40% de la despesa mundial en investigació i desenvolupament (I+D) es du a terme als Estats Units, que aquell país dóna feina al 70% dels premis Nòbel i que alberga 30 de les 40 universitats més prestigioses del planeta.

* * * * *

Segons la National Assesment of Education, només el 2'6% dels nordamericans adults sap escriure correctament una carta i el 95% dels seus estudiants universitaris no sap localitzar països com Irak, Vietnam o Bolívia en un mapamundi.

Una enquesta de la consultora Gallup revela que el 45% dels adults dels Estats Units creu que el món va esser estat creat per Déu fa entre 6.000 i 10.000 anys, contradient tots els estudis amb els fòssils i les teories de Darwin.

A Kentucky han creat el "Museu del Creacionisme", on s'intenta explicar "científicament" que el món va esser creat per Déu en 6 dies. Disposa d'una cinquantena de vídeos en els quals s'assegura que l'huracà Katrina, a Nova Orleans, la sida, l'homosexualitat o el tsunami asiàtic són un càstic a l'home per allunyar-se de la religió.

QUATRE

Un videoclip de Hilary Duff va esser censurat perquè consideraren que xuparse un dit era obscè. També s'escandalitzaren perquè a na Janet Jackson se li va sortir un pit del subjectador durant una actuació musical; aquest vídeo va estar prohibit durant molt de temps.

* * * * *

Gairebé el 80% de la pornografia que es consumeix en el món està elaborada als Estats Units.

CINC

A rel dels atemptats a les Torres bessones Estats Units va declara la guerra al terrorisme mundial i invadí Afganistan i Irak.

* * * * *

Els Estats Units utilitzaren bombes de raïm, fòsfor blanc, urani i napalm en aquells dos països, provocant 1.400 mors civils a Afganistan i més de 15.000 a Irak.

I no en parlem de Hiroshima i Nagasaki...

SIS

Ha comptat amb els millors economistes de la història, i molts d'ells han obtingut el premi Nòbel: Paul Samuelson (aspectes dinàmics de l'economia), Merton H. Miller (teories sobre l'economia financera), Franco Modigliani (noves teories keynesianes sobre macroeconomia de postguerra), Robert M. Solow (teories sobre el creixement econòmic), etc.

* * * * *

L'actual crisi es va originar amb les hipoteques *subprime*, que els bancs nordamericans recolzaven per la compra d'habitatges amb finalitat especulativa, quan Alan Greenspan presidia la Reserva Federal dels Estats Units i orientava les polítiques econòmiques de tot el món.

Després de la quebra d'inversos com Lehman Brothers, només Bernard Madoff està jutjat i empresonat.

Algunes notes deslocalitzades

Guillem Pont

A vegades, quan veus una cosa que et crida l'atenció i tens un llapis a mà (seguint les orientacions de J.L.Sampedro sempre hauríem de portar un llapis i un bloquet a la butxaca) prens una petita nota.
Les que no es perden potser arriben a un determinat indret fins a configurar un petit munt. Potser un dia, cansat de veure el muntet, ho tires. Potser un altre dia decideixes passar-ho a net per recordar-ho i per guardar-ho en el calaix transparent. Tal és el cas.

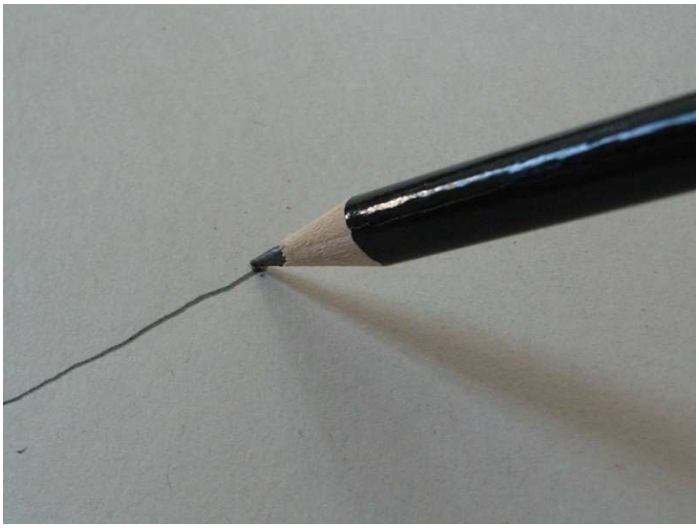

Anècdota de la fira de Son Carrió.
Hi havia un jovencell que, amb destresa feia panades. Li quedaven totes petites, curioses i ben fetes. Vaig comentar, es veu que en veu alta, que a mi no em sortien ni tan regular, ni tan bé.
Una persona desconeguda que portava al darrera em va comentar **"Si en fas moltes, et sortiran bé"**.
Com qui no diu res aquella persona va assenyalar que amb l'entrenament i la perseverança es van afinant les destreses. No està gens malament!

* * *

Vaig veure un espectacular vídeo o programa de tv (no ho sé amb certesa) titulat "El sentimiento de la montaña". Vistes espectaculars i reptes esgarrifosos.
La lluita sempre és contra un mateix

* * *

A partir d'ara s'haurà de començar a valorar la "Intel·ligència ecològica":

cercar la història dels productes
conèixer els impactes provocats a l'entorn
l'ús de tecnologia disruptiva

* * *

"Una eina sense una aptitud no és absolutament res"

* * *

Matthieu Ricard:

Conveniència de l'entrenament mental
Llibertat = control sobre la pròpia vida
Tots tenim el potencial per córrer una marató

* * *

L'atenció és la primera fase del coneixement
La respiració és objecte de concentració per estabilitzar la ment
Falta entrenament, **si no perseveres mai no aprendràs res**

* * *

Tot ben televisat:

Bisbes que fan sermons
Condol del Príncep
Medalles a títol pòstum...

Què hi havíem perdut nosaltres?
Quina necessitat tenien els soldats difunts per devers Afganistan?

* * *

Deu ser casual que en el moment de descriure el temps que farà, a la televisió pública, aparellin Catalunya amb Aragó i Balears amb València i Murcia?
I que es confonguin els conceptes de País i Estat?

* * *

Fco. Fernández-Avilés: **"Segueix havent-hi un abisme entre els avenços científics i la seva aplicació pràctica".**

* * *

Del blanc/negre	al matís
De les caselles	al tot (visió holística)
De la realitat	a la interpretació
Del model d'adherència	a la relació
De la por al fracàs	a l'assaig i errada

Jaume Ribas

Guillem Pont

No sé qui va dir que la vida no era sinó un encadenament de petites decisions intranscendents... segurament si no hagués-sim pactat amistat via facebook, en Jaume seria aquell vell i respectat company amb qui vàrem compartir hores a Magisteri i eixides i converses a la pensió Jaume. A través de la premsa coneixia la seva ja llunyana elecció com a Diputat a les Corts Espanyoles; i a través de curtes i esporàdiques trobades, petites coses del seu viure, però res més.

En conversa virtual vaig conèixer "El casal esquerre" (Premi de Narrativa Ciutat d'Eivissa, 2010), que em va fer arribar amb una bella dedicatòria.

La novel·la (vegeu una petita ressenya "lecturesreferides") conta la història d'una família eivissenca des de poc abans del cop d'estat franquista fins arribar a l'ara. En Mateu, un dels fills, afiliat a la falange, corre aventures per Mallorca que després desfilaran en el record per passar-li comptes. Entre elles la de "l'amo de Son Carrió, un vell que caminava amb dificultat...".

L'avinentesa, la referència creativa carrionera, el plaer de la lectura i l'aportació, en forma de buf en el caliu a la memòria històrica, conviden a la conversa

Es un tòpic, però haurem de començar per aquí. Com es passa de la poesia a la novel·la?

La poesia de l'experiència que és la que he conreat fins ara i amb la que m'hi sent més identificat, tracta d'expressar una realitat, uns fets, una manera de sentir, d'una manera molt subjectiva, determinada pels sentiments en un moment concret. La novel·la permet abordar aquests mateixos fets des d'una altra perspectiva, més objectiva, sense la càrrega sentimental de la poesia. Són dues maneres d'expressar-se complementàries i de cap manera excloents.

Quins motius et portaren a triar aquest tema i no un altre?

El tema de la novel·la em ve suggerit per haver patit durant tota la meva vida el llarg silenci dels perdedors de la guerra civil. Resulta que el "rojos" que van fugir d'Eivissa a causa de la guerra triomfaren i van fer carrera i diners a l'exili. En canvi els teòrics guanyadors passaren tota la vida

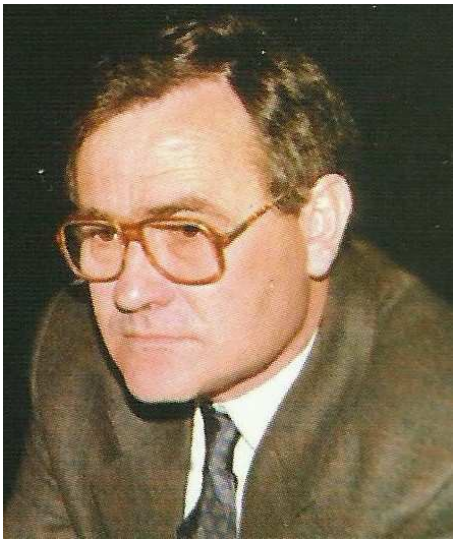

avergonyits i en silenci a casa nostra. D'aquest silenci, d'aquest fracàs jo volia parlar. De les conseqüències morals d'aquella victòria i de l'enviliment dels seus protagonistes. De les repercussions econòmiques i del terrible retràs en l'aspecte cultural i de modernització que va significar la dictadura i que avui encara ens manté en una posició d'inferioritat respecte a altres democràcies.

En el teu cas, com es treballa una novel·la?

A partir de la idea inicial, que exigeix uns protagonistes i una trama immersos en la vida real de l'illa d'Eivissa. En aquest cas una dona amb una certa cultura que es casa amb un hereu ric de la pagesia que desenvolupen la seva vida en el marc dels avatars del segle XX, la dificultat primordial era fer coincidir els fets històrics: monarquia, epidèmia del grip, dictadura, república, guerra civil, etc. amb la peripècia personal dels protagonistes. Crear uns personatges convincents, amb forta personalitat, creïbles i amb reaccions lògiques que responguin al que jo creia que havia de ser una reacció normal en les seves circumstàncies.

Quan vaig començar a escriure la protagonista era una persona bastant frustrada i infeliç al seu món rural. A mitja novel·la, la meva filla psicòloga i un amic professor em van fer veure que una heroïna no podia ser una persona frustrada.

Des de la concepció a la publicació, has canviat d'objectius?

Els objectius han estat sempre els mateixos. Omplir el silenci de tota una generació amb paraules de la següent, a fi de què la posterior pogués fer-se una idea del que havia estat la guerra civil i les seves conseqüències. Procurar que la descripció de paisatges, costums i fets històrics fos acurada, fidel a la realitat i contada el millor possible amb els escassos medis al meu abast.

En realitat crec que em guiava una finalitat didàctica i això crec que es reflexa en el text.

Xerrac, olibassa, tafones, lleixes, fòtils, asenades, plançons... és dona un ús del que podríem anomenar parlar eivissenc que evidencia la riquesa de matisos de la llengua catalana, (en contraposició a tots aquells que pensen que tot el que no es parla com jo parlo és imposició catalanista). Tu, que en la teva època de diputat (1982-1986) defensares la unitat de la llengua, com veus, ara, la situació de la llengua?

Jo crec que el poble té molt clar quina és la seva llengua. A Eivissa capital hi ha un revifament molt interessant entre la burgesia i les classes benestants. A Palma, per contra gairebé tothom et parla castellà i si no els hi contestes en mallorquí segueixen parlant castellà com si res fos més natural. Els medis ofereixen una mica de tot. Excepte la SER i el grup PRISA, que ens volen castellanitzar sí o sí, els altres col·laboren més o menys en la difusió de la nostra llengua. Per contra, em preocupa i molt aquesta nova generació del PP que ha sortit ara i no té cap empatx en dir que el castellà és la nostra llengua, que vol segregar escoles com si aquí fóssim una colònia del tercer món i fomenten la catalanofòbia més descarada que fins ara era patrimoni de quatre fatxes i deu ignorants. Per desgràcia hi ha encara entre nosaltres molta gent que per comoditat, auto-odi o auto-promoció canvia de llengua amb massa facilitat i aquest tipus de polítics pot fer-la canviar definitivament.

Gairebé tothom en surt malparat: els desgarbats republicans, els aprofitats falangistes...

Després de llegir les memòries de Azaña queda clar que hi va haver excessos als

dos bans durant la guerra civil, just abans de què esclatés i posteriorment durant el període repressiu. És evident que la crueltat i la vesània no eren patrimoni de ningú en exclusiva i tots la practicaren durant algun període de la guerra. Ara bé, uns defenien la legalitat republicana i els altres seguien uns militars colpistes i per tant la motivació podia ser diferent. Però més que la violència en si, m'interessaven les repercussions que aquesta podia tenir sobre la psicologia de les persones i això crec que queda clar en la desmoralització del pare, l'esfondrament de Mateu, la radicalització de Joan i la fugida cap el seminari de Vicent. També en els hàbits de la gent que tornen reservats, desconfiats, practiquen l'estraperlo i resen però és diria que no creuen en res que no sigui venal o comestible.

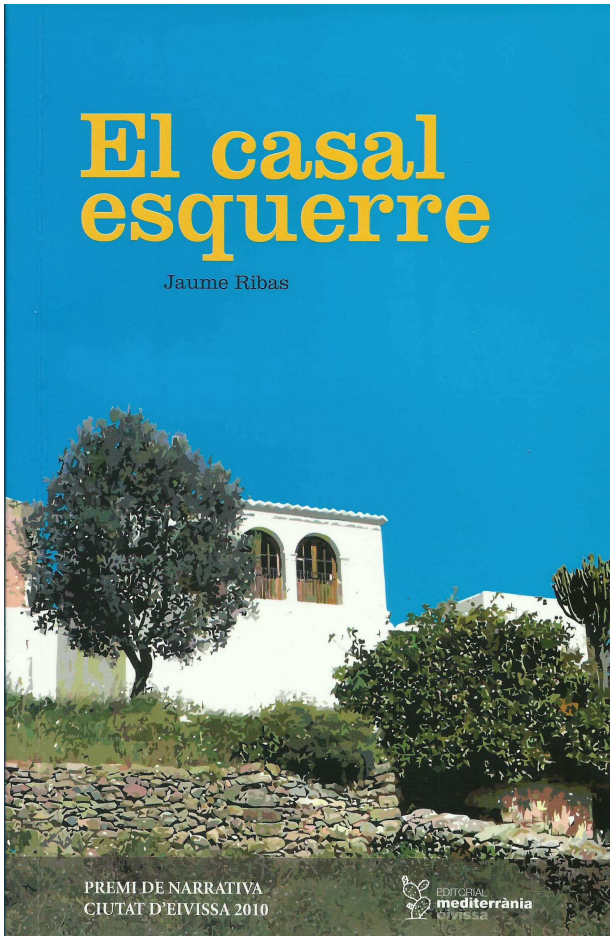

Una família es des estructura per culpa de la guerra... la pèrdua dels valors tradicionals s'han de situar aquí o en el turisme de masses?

La guerra té unes repercussions evidents damunt qualsevol família una mica nombrosa, sobretot a Eivissa, on hi havia un hereu i els altres fills havien de campar pel seu compte. Però altra vegada m'interessava la part més amagada, aquella que no es sol escriure i que són les repercussions morals de l'afer. Es va imposar el preu únic, el control sobre els productes bàsics i això va comportar l'aparició del mercat negre, l'especulació, l'estraperlo, les cartilles de racionament (jo encara les he vist) i un llarg període de fam entre la població. Aquest campi qui pugui va tenir unes repercussions morals molt importants. La falsedat, la hipocresia, la generositat, la capacitat d'entrega i de sacrifici de moltes persones es va manifestar al mateix temps. També les vocacions religioses de molts joves que volien assegurar-se el menjar calent sense massa esforç són d'aquells anys.

Just quan començava a superar-se el període més intens de carestia i misèria apareix el fenomen turístic. Molts pagesos que no tenien ni idea de la indústria veneren grans finques de vegades a un preu irrisori per construir un hotel i en pocs anys saturaren les millors platges amb uns edificis lletjos i el resultat que tots coneixem. Tal vegada si no haguessin passat un període tan fotut no haurien tingut tanta pressa per canviar de medi de subsistència, però això vist el resultat és molt aventurat dir-ho .El cert és que avui ja no tenen ni finca ni hotel perquè l'han hagut de mal vendre a una multinacional del sector, que per a més inri sol tenir la seu a Barbados o a Trinitat i Tobago.

Es veu que els polítics professionals no son sants de la teva devoció.

Els polítics professionals són els que ens han portat a la situació d'emergència actual. A força d'anar del braç amb els bancs i especuladors, han acabat perdent el control damunt dels mateixos. Estam pagant els donatius, crèdits sense tornar i altres regals que rebien els partits polítics per fer la vista gorda damunt "els negocis" i beneficis que obtenia la banca fins l'esclat.

Ni tampoc els nous rics. Les fortunes eivissenques s'han fet tal com s'assenyala a la novel·la?

El darrer Rovira és un inútil i un delinqüent de poca munta. No és gens estrany que pensi viure traficant, amb el contraban o la tracta de blanques. Alguns capitals que es mouen per aquí s'han fet així, però eren delinqüents de molta més entitat que ell. Les altres fortunes s'han fet com per tot arreu, treballant o especulant molt.

I aquí acaba la conversa escrita, virtual amb l'autor de la novel·la. Però el tema no es pot tancar, ha de restar obert, puix les novel·les s'escriuen per ésser llegides.

Carta oberta al bisbe de Mallorca

Benvolgut Don Jesús Murgui: He llegit amb consternació que heu manat a totes les Parròquies de Mallorca que aquest diumenge llegeixin una circular en la qual l'Església de Mallorca recomana als catòlics que no votin aquelles opcions polítiques que defensen el matrimoni entre homosexuals, seguint els dictàmens de la Conferència Episcopal Espanyola. Em sorprèn profundament que l'Església ens consideri als gays i lesbianes el principal problema en aquests moments de crisi, penúries i dolor per a moltes famílies de Mallorca. El Consell Econòmic i Social ens acaba de recordar que un 23,5% de les famílies de Balears ja viuen en situació de pobresa. Som la comunitat om més s'han incrementat les desigualtats socials. Com a creient que som, m'identific més amb Joan XXIII, aquell Papa ja major, que havia de ser un Papa de transició i que, en plena guerra freda, manifestà: "Això fa olor de floridura, obriu les finestres i que entri aire fresc". I convocà el Concili Vaticà II, que obrí les portes de l'Església de pinte en ample, en un esperit renovador sense precedents. Portes, que ben aviat els moviments reaccionaris com l'Opus Dei entre altres, es preocuparen de tancar per por de no costipar-se.

Com m'hagués agradat sentir el Bisbe, denunciant les desigualtats a la nostra terra, o el monopoli de les multinacionals farmacèutiques que s'enriqueixen sense cap escrúpol ni un, amb els fàrmacs que tracten epidèmies provocades per manca de precaucions en les relacions sexuals, mentres diàriament milers i milers de persones a Africa, Àsia i Amèrica moren de SIDA. O denunciant l'explotació dels recursos naturals i de la riquesa dels països del sud, mentres la seva immensa població pateix fam i pobresa extrema... Com m'hagués agradat un bisbe compromès, elegit entre els molts dels capellans o religiosos compromesos que tenim a Mallorca i no vingut d'una Església que gira l'esquena als qui més la necessiten.

No, els catòlics no podem votar partits que defensen l'amor i el matrimoni de gays i lesbianes i per tant la igualtat d'oportunitats talment ho manifesta la Declaració Universal del Drets de les Persones, però podem votar partits que retallen prestacions als pobres per enriquir encara més els poderosos. Podem votar partits que promouen guerres injustes, si és que existeixen guerres justes, que venen armes i donen suport a dictadors. Podem votar partits que han pervertit una tasca tan noble com la política amb la seva corrupció. Vós, senyor Bisbe, actuau com aquells que a Sudamèrica perseguiren els seguidors de la Teologia de l'Alliberament. Per a ells, per a vós, i utilitzant les paraules d'un sacerdot, Helder Camara "si jo don menjar als pobres som un sant, però si em deman perquè els pobres no poden menjar, som un comunista". Afortunadament, Don Jesús, hi ha una Església que no combrega amb aquesta Església. Una Església que pensa per a ella mateixa, que no necessita dels preceptes d'una altra Església poderosa, aïllada de la realitat i que torna fer olor de floridura. Una església que dóna menjar als pobres i es qüestiona contínuament perquè els pobres no poden menjar. I recordi, Sr Bisbe, que d'aquesta Església vostè també n'és el pastor.

Miquel Ensenyat Riutort
Candidat al Congrés dels Diputats per la Coalició PSM-IniciativaVerds-Entesa

---

Telèfons

Aigües Sant Llorenç	838559
Ajuntament	838393
Auditòrium	587371
Biblioteca	569654
Bombers	085
Camp de futbol	838703
Delegació Son Carrió	569619
Depuradora	810359
Emergències	112
S'Escaleta	569549
Escola	569483
Fems	844372
Funerària Sant Joan	526139
Guàrdia	062
Hospital de Manacor	847000
Policia local	609 637960
Tercera edat	569512
Turisme Sa Coma	810394
Turisme S'Illot	810699
Delegació Turisme	585409
Unitat sanitària	569597
Urgències mèdiques	061

L'al·lota sota el fanal (Lilí Marlene)

Bartomeu Mestre, *Balutxo*

Lilí Marlene és una de les cançons més escoltades de la història de la música contemporània. La majoria de la gent relaciona aquell poema d'amor amb els nazis, quan la lletra va ser escrita l'any 1915, molt abans de l'arribada d'Adolf Hitler al poder (1933), i quan, paradoxalment, va ser prohibida per Gobbels.

L'autor de la música, resident a Mallorca els darrers anys de vida, sí que va besar el cul al diable!

L'any 1915, durant la Gran Guerra i a una trinxera del front rus, Hans Leip (Alemanya, 1893 – Suïssa, 1983) va escriure un poema que titulà *Cançó d'un jove soldat de guàrdia*, on evocava el comiat amb la seva promesa tan bon punt li comunicaren que l'havien destinat a primera línia del front. Més de vint anys després, l'any 1937, l'autor va publicar aquell escrit en un recull dels seus poemes. El compositor Norbert Schultze (Alemanya, 1911-Baviera, 2002), ja aleshores reconegut, li posà música, canvià el títol i l'enregistrà com *L'al·lota sota el fanal*.

Tot i que no va gaudir d'una immediata acceptació, una vegada iniciada la Segona Guerra Mundial, esdevindria una de les cançons més emblemàtiques de la història quan, l'agost de 1941, el general Erwin Rommel (1891-1944) l'adoptà i va fer que es radiàs cada vespre adreçada a les seves tropes. Això no obstant, Joseph Goebbels (1897-1945), sempre inquisidor i, a més, molt gelós del progatonisme del general i dels seus èxits militars a Àfrica, va ordenar prohibir la cançó, amb l'argument que era trista i minava la resistència dels soldats. La prohibició no va ser respectada per ningú. Ben al contrari, en poc temps va esdevenir la cançó més escoltada no només entre els soldats al front de guerra, sinó entre la població civil a totes les ciutats alemanyes. Ja ningú no recordava el títol original, però gairebé tothom cantava *Lilí Marlene*, nom de la protagonista, resultat de combinar els noms de Lilí, la promesa del jove soldat poeta, amb Marlene, el llinatge d'una infermera que el va atendre al front de guerra.

Constatat el fracàs d'intentar silenciar-la, Gobbels va voler capgirar l'estratègia i demostrar que era una cançó nazi. Per fer-ho veure, va divulgar un paral·lelisme entre la jove del fanal i la llegendària Mata Hari (Holanda, 1876 – França, 1917). Per arrodonir-ho, va encarregar noves composicions patriòtiques a Norbert Schultze com *Bombes sobre Anglaterra* o *Führer, ordena*! El músic va ser condecorat i presentat com un referent del Tercer Reich. Això no obstant, la cançó ja s'havia traduït i escampat arreu del món. Les tropes franquistes de la División Azul, al servei dels nazis, la cantaven en espanyol com a un dels seus himnes, juntament a *Yo tenía un camarada* (Der gute Kamerad, una cançó alemanya del S. XIX). Però no només era una cançó dels feixistes i dels nazis. L'any 1942 l'alemanya Lale Andersen l'enregistrà en anglès i, durant la guerra, també s'escoltava i es cantava a les trinxeres aliades, fins al punt que els soldats alemanys se sorprenien en veure que els presoners anglesos i francesos sabien aquella cançó que ells creien tan patriòtica i d'un músic ja convertit en un símbol més dels nazis.

Tot i que la lletra expressa el pensament nostàlgic d'un home a la trinxera, la cançó era interpretada majoritàriament per veus femenines, perquè posa l'accent en el patiment de l'espera. És un manifest romàntic d'enyor i de compromís: "si em passa res i ningú no està amb tu, en caure la boira de la nit jo vindré, sota el fanal, per esperar-te i poder ser al teu costat, com sempre, Lilí Marlén". Aquesta imatge, amb el canvi del fanal per un pal de telègran, és la que centra un dels relats previs del llibre *Un petit món* (D. Camil) de Giovanni Guareschi (1908-1968). En concret, aquesta imatge de l'espera del soldat és el bessó de la Tercera història, una breu narració que figura a les antologies dels millors contes de la literatura universal. Cal fer avinent d'immediat que Guareschi la va escriure l'any 1958, anys després d'acabada la guerra i molts d'anys després de la lletra de la cançó que, indubtablement, l'autor italià coneixia bé.

Norbert Schultze, l'autor de la música de Lilí Marlene, va viure a Portals els darrers anys de la seva vida, entre 1991 i 2002. Aquells anys, també vivia a Mallorca Arpad Bondy, músic i home de cinema, el qual l'any 1993 va realitzar un documental titulat *Besares el cul al diable*, sobre la biografia de Schultze. La pel·lícula va resultar d'interès i fou inclosa en molts de cicles sobre l'art i la cultura que s'arrossega al servei del poder. Entre d'altres curiositats, el film informava que, només en concepte de drets d'autor per la cançó *Lilí Marlene*, el músic cobrava cada any més de 250.000$ USA que li permetien viure de manera folgada. Després de l'estrena, a la qual va assistir, Schultze va renegar del documental i va interposar sense èxit diverses demandes judicials per intentar impedir l'exhibició pública. Tot i que el músic a l'entrevista del film intenta mantenir-se a la defensiva per desmarcar-se de la seva vinculació amb el nazisme, les excuses que utilitza (que ell no sabia res del genocidi, que havia de mantenir una família i que l'obligaren a col·laborar per força), el fan caure en l'habitual discurs dels no penedits. Per acabar-ho d'adobar, afirma que, de repetir-se aquelles circumstàncies, tornaria a col·laborar com ho va fer. Així i tot, en un gest de sinceritat, admet que si ell va triomfar i va ser el referent musical d'Alemanya va ser com a conseqüència que la gran majoria de músics de talent alemanys eren jueus i, els qui no foren a temps d'exiliar-se, foren exterminats. El títol del documental prové d'una declaració del protagonista quan reconeix que, just acabada la guerra i conscient de la identificació del seu nom amb el nazisme, va intentar partir cap a l'estranger i, per sortir, va demanar auxili i acollida a un familiar seu que havia abandonat Alemanya abans de la guerra. El familiar va rebutjar la sol·licitud amb una resposta contundent: "Vares besar el cul al dimoni. Mai més no et podràs rentar la boca".

El fet és que aquella al·lota sota el fanal que espera el retorn del soldat, escrita per un jove poeta molts d'anys abans de l'arribada d'Adolf Hitler al poder, no va ser creada al servei del nazisme, sinó com a poema d'amor per enaltir el valor de l'espera i evocar la nostàlgia de l'enyor. Varen ser les circumstàncies personals de l'autor de la música les que connotaren la cançó com a representativa de la ideologia que, paradoxalment, l'havia intentat prohibir.

Podeu escoltar-la en la veu de Marlene Dietrich: http://www.youtube.com/watch?v=qPUMAFhfRHk

Com valores l'acció de govern del PSOE al capdavant de l'executiu estatal els darrers anys?

Ha tengut una arrencada de cavall i una arribada d'ase. Els darrers anys ha estat un govern a la deriva, sense rumb. Ha reaccionat tard i malament davant l'evidència de la crisi econòmica, amb mesures erràtiques i contradictòries que han perjudicat els treballadors. Però el PP tampoc no és la solució. Mentre creixen l'atur, el nombre d'empreses amb problemes, les famílies que no tenen cap membre ocupat... creixen també els beneficis dels "intocables" (les elèctriques, les empreses de telecomunicacions, els bancs...). PP i PSOE carreguen els costos de la crisi en els qui menys tenen, i mostren una submissió als poders fàctics, que són els qui realment governen.

Aquesta és una crisi de dretes, però la pagam els treballadors, els autònoms, les petites i mitjanes empreses... Els rics són cada vegada més rics, i els pobres, cada vegada més pobres. Congelar les pensions, ajornar l'edat de jubilació als 67 anys, retallar sous, més precarietat laboral... són polítiques que beneficien la majoria de ciutadans i ciutadanes?

Com penses que podem fer front a la situació de crisi econòmica i social actual?

El vertader progrés econòmic és invertir en les persones. És possible oferir solucions d'esquerres a la crisi: fomentant l'economia verda, l'economia social i l'economia intel·ligent. Cal reestructurar la despesa pública i establir un nou model d'administració pública, en què les prioritats es fixin en funció de les persones.

S'han de solucionar els problemes de l'educació i de la sanitat pública, i s'han de garantir les prestacions socials. Al mateix temps, s'ha d'eliminar el que no és necessari sense posar en perill l'estat del benestar. Sobretot s'ha d'aprimar l'Estat, no les autonomies ni els municipis, que ofereixen els serveis públics bàsics.

També s'ha de lluitar contra el frau fiscal, contra els paradisos fiscals, contra l'especulació financera desbocada i la fuita de capitals. S'ha d'implantar una fiscalitat més justa i la taxa Tobin. Les grans multinacionals i entitats bancàries han de contribuir molt més per poder garantir els drets bàsics.

Hi ha un sentiment d'indignació i de descontentament per part de moltes persones, especialment d'esquerres, respecte a la política. Davant d'aquesta situació, com penses que han de reaccionar els partits, i en particular la teva coalició?

La indignació amb els polítics es produeix perquè hi ha una manca evident de democràcia, transparència i participació, i perquè PP i PSOE han demostrat una submissió vergonyosa als poders econòmics i financers. La democràcia no és només anar a votar cada quatre anys, la gent vol que la tenguin en compte.

El moviment 15M ha plantejat qüestions interessants, i ha fet veure que les coses poden ser d'una altra manera. És necessària una reforma de les institucions democràtiques per fer retornar a la gent la confiança en la política.

Des de la coalició PSM-IV-ExM volem potenciar la participació dels ciutadans en les decisions polítiques. A Esporles ja ho hem fet: hem aconseguit implicar la gent en els fòrums ciutadans per decidir temes importants per al poble. Els veïnats hi participen i es fa el que s'ha decidit entre tots. Hem invertit el procés habitual de governar, i la gent ho valora molt positivament. Aplicar aquest model a altres nivells és qüestió de voluntat política, sobretot tenint en compte el gran avantatge que suposen les noves tecnologies.

Les enquestes preveuen una clara derrota del PSOE i una victòria del PP, tant a l'Estat espanyol com a Balears. Quina lectura fas d'aquesta situació?

El PSOE sap que pot perdre les eleccions, per això fa moviments purament electoralistes a la desesperada, com la recuperació de l'impost de patrimoni. Els socialistes han deixat de tenir un discurs per a la majoria social, i han decebut molta gent. Hi ha una majoria de ciutadans desenganyats del PSOE, però que tampoc no volen tornar a l'extremisme del PP. El PSOE perdrà, i s'ho ha guanyat a pols. Nosaltres som l'opció que pot plantar cara al PP. Perquè cal tenir present que si el PP arrasa a Balears el proper 20N, José Ramón Bauzá se sentirà legitimat per mostrar la seva vertadera cara, la més letal i destructiva. En aquestes eleccions ens hi jugam molt: podem donar carta blanca a Bauzá, Salom i Isern perquè intensifiquin les polítiques agressives, o podem començar un futur diferent.

Des de la recuperació de la democràcia, els representants de les Balears en les eleccions generals sempre han estat membres del PP-PSOE. Creus que teniu l'oportunitat de rompre aquest bipartidisme?

N'estic convençut. Cada vegada més persones han arribat a la conclusió que les Illes Balears necessiten una veu pròpia, independent, a Madrid. Fins ara hem estat els grans oblidats: ningú ha parlat de nosaltres als debats parlamentaris de Madrid. Només en Pere Sampol, com a senador, ha demostrat que és possible que les Illes Balears tenguin aquesta veu i, sobretot, que és molt útil.

Què pot aportar la presència de la coalició PSM-IV-ExM en el Congrés dels Diputats?

Nosaltres serem una cara amb uns ulls que miren, unes orelles que escolten, una boca que parla. Fins ara els diputats del PSOE i PP només encalentien la cadira. Qualcú sap quina cara fan? Sabem d'un diputat d'Eivissa que es va equivocar en la votació de la reforma de la Constitució, i del senador Fageda perquè va anar a pintar el toro d'Osborne. Si jo som diputat, se sentirà parlar de les Illes Balears al Congrés. Dels problemes de la nostra terra i de la nostra gent, i de les solucions que necessitam. Que hi són, però que ens són negades perquè som invisibles.

Miquel Ensenyat
PSM
INICIATIVAVERDS
ENTESA

Desmantellament de les polítiques de joventut a les Illes i al País Valencià

LES PRINCIPALS ORGANITZACIONS JUVENILS DE LES ILLES, PAÍS VALENCIÀ I CATALUNYA DENUNCIEN PÚBLICAMENT LA GREU SITUACIÓ DE BLOQUEIG ECONÒMIC I POLÍTIC QUE ESTAN PATINT EL CJIB (CONSELL DE JOVENTUT DE LES ILLES BALEARS) I CJCV (CONSELL DE JOVENTUT DE LA COMUNITAT VALENCIANA) PER PART DELS RESPECTIUS GOVERNS.

Aquests consells estan patint de forma progressiva i continuada un procés de deslegitimació pública. Cal recordar i tenir present que aquests són per llei l'eina i l'instrument democràtic imprescindible per al desenvolupament de les polítiques de joventut, i principals interlocutors amb l'administració pública en matèria de joventut.

Així, l'impediment per part dels governs d'aquestes funcions constitueix una vulneració greu de la legislació vigent.

Paral·lelament a aquest menyspreu, els consells es troben ofegats econòmicament degut a la mala i tardana gestió dels pagaments per part de l'administració. Això situa als consells en situacions absolutament límit de liquiditat, fent trontollar la seva estructura i supervivència.

Les entitats dels tres consells s'uneixen en un sol crit d'indignació davant el desmantellament de l'articulació democràtica de la participació juvenil i de la inexistència d'unes polítiques de joventut que facin front d'una vegada per totes la situació de màxima precarietat que està patint el jovent a dia d'avui.

En aquest sentit les entitats volen deixar clars els següents punts:

- Els consells de joventut són eines de participació i representació juvenil imprescindibles en el marc d'una democràcia real.
- Els consells de joventut són necessaris per a l'elaboració de polítiques de joventut transversals, integrals i amb capacitat de transformació de la realitat.
- La importància de mantenir en l'actual context de retallades el suport al moviment associatiu juvenil, imprescindible per la seva tasca de vertebració de la societat civil.
- La importància del suport dels governs a entitats com la Fundació Triangle Jove per la seva tasca de construcció i enfortiment de la identitat col·lectiva entre les persones joves dels tres territoris.

Davant això EXIGIM als Governs de les Illes Balears i del País Valencià:

- El compliment immediat de la llei dotant de la veu, l'espai i la legitimitat política que li corresponen als consells, podent així desenvolupar les funcions que els són encomanades.
- La dotació econòmica justa i estable dels Consells per al desenvolupament de les seves funcions en condicions dignes.
- La resolució immediata dels problemes de tresoreria dels mateixos garantint els mínims necessaris per assegurar l'estabilitat estructural dels consells.

Marta Carrió
Consell de la Joventut de les Illes Balears

CLÀSSIC BALEAR

El dissabte 1 d'octubre, la Gent Gran de Sant Llorenç, una vegada més ens posàrem en marxa. Aquesta vegada tocava una d'aquelles excursions subvencionades per una casa comercial, però cinc dies abans de la data prevista ens la varen anul·lar per fallida i dissolució de l'empresa. Els engranatges dels encarregats d'aquests temes de la nostra associació es posaren en rapidesa en funcionament i a les poques hores teníem una nova empresa encantada de rebre'ns. "Clasic Balear", que ens va rebre a Can Tomeu *es pollencí* amb un bon pamboli per berenar. A continuació l'amena presentació i ofertes dels seus productes, tots molt interessants però amb poques novetats. Una vegada conclosa la part comercial i seguint el pla previst, ens dirigim a la fàbrica de vidres Gordiola.

Quan l'any 1790 Bernardo Gordiola, fill del fundador de Vidres Gordiola, va dir que la seva gamma de canelobres i aranyes de cristall es va dissenyar per "il·luminar els palaus dels reis d'Europa i les mansions dels nobles del món", segurament no imaginava que, dos-cents anys després, les peces fabricades per Gordiola serien admirades i col·leccionades per la reialesa, els famosos i les grans cases de disseny del segle XXI.

Avui dia, els forns de Vidres Gordiola compten amb un equip de deu vidriers que produeixen 27 000 peces a l'any, moltes de les quals es venen en les seves tres tendes de Palma, mentre que unes altres s'exhibeixen en fires internacionals per tot el món, on són reclamades pels millors dissenyadors. L'entusiasme de l'actual propietari, Daniel Aldeguer Gordiola, per l'art i la història de la fabricació del vidre, sens dubte ha contribuït a l'augment del perfil de la companyia mallorquina i al creixent interès que ha despertat en l'alta societat durant les últimes dècades.

La seva fàbrica, a Algaida, ha estat visitada per les famílies reals de diversos països europeus i les seves peces adornen les suites i menjadors d'innombrables hotels de luxe. Amb el pas dels anys, l'empresa Gordiola segueix cuidant la qualitat del seu art.

El que heu llegit fins ara de la fàbrica de vidres Gordiola està copiat de mallorcarus.com

El primer vàrem poder contemplar embaladits com amb solament l'ajuda d'un tub de metall per sostenir la massa de cristall candent, unes simples pinces i les expertes mans de l'artista, anaven sorgint les gracioses i fràgils figures de vidre. I després de fer les oportunes compres, mirar i admirar l'infinit nombre d'obres d'art exposades en el museu i en els prestatges de la tenda, seguint la ruta prevista, la nostra propera parada era una altra tenda d'artesania: les joies que fabriquen els orfebres de "Lapis". Però, de sobte un oooh! Està tancat! Va sortir de les boques dels presents, ressonant amb força a l'interior de l'autocar en veure les portes i finestres del local tancades. Quan tornàrem al restaurant, faltava mitja hora per a l'hora concertada perquè en *Tomeu llorencí*, cuiner de *Can Tomeu es pollencí* ens tingués el dinar cuit. No era cosa d'estar-se aturats en el restaurant destorbant els cambrers que s'afanyaven preparant les taules. I per no fer nosa, anàrem a visitar l'exposició que Perles Majòrica té just al costat. El dinar, un bufet amb gran varietat de viandes, saboroses i ben presentades, va ser del gust de tots, no vaig escoltar cap comentari desfavorable sobre aquest ni cap altre tema relacionat amb l'excursió. Després una mica de ball per arrodonir la jornada i cap a casa manca gent.

CAP DE SETMANA

El cap de setmana comprès entre els dies 7, 8 i 9 d'octubre, el col·lectiu de la Tercera edat de Sant Llorenç, anàrem a passar-lo a l'hotel Pollensa Park, del port de Pollença.

L'hotel, situat en un entorn tranquil, a menys de cent metres de la platja i a deu minuts (caminant) del centre del port, consta de 316 habitacions i amplis salons, un bon gimnàs i un complet "spa". En general tot molt bén conservat i net. El personal de servei, atent i amable. El menjar, un assortit bufet de bones viandes on es formaven interminables cues, el mateix que a l'entrada de l'insuficient menjador. En la meva humil opinió, el bufet era petit i mal organitzat, el que no entenc és què feia a uns metres de distància un altre bufet apagat i fora de servei. A les tardes jugàrem a la petanca, ens divertírem molt, a pesar que la pista era molt diferent de la nostra, això no vol dir que fos millor o pitjor, era diferent. L'entorn d'aquesta part del jardí estava una mica abandonat de la mà del jardiner. Però, en les vetllades ens ho passàvem molt bé, ballant al compàs de la música en viu i juntament amb altres grups de la tercera edat i un parell d'estrangers. També teníem

temps (principalment les dones) de mirar i remirar mostradors i interiors de les moltíssimes tendes de totes les classes que ens trobàvem en el nostre passejar. Un d'aquests passejos ens va dur a visitar el local social de la tercera edat d'aquest poble. Magdalena, la presidenta, ens va rebre afablement i ens explicà una mica les activitats que solen fer. El diumenge de matí agafàrem el bus de línia fins a Pollença, per veure el seu famós mercat; és com el nostre però amb més... moltes més coses, valia la pena fer el petit desplaçament. I ja que érem allà, alguns, molt pocs, aprofitàrem l'ocasió per pujar els 365 graons de la interminable escala que et porta a l'Oratori del Calvari. construït entre els anys 1795-99. A l'interior, és de destacar un grup escultòric del Crist crucificat amb la Verge en els peus, del segle XIV.

El temps estiuenc ens va acompanyar durant la nostra estada, solament en la nit del divendres-matinada del dissabte, bufava tan fort que més d'un no va poder agafar el son, pel soroll que produïen les fortes ràfegues de vent. En una paraula, segons l'opinió general, al conjunt d'aquests dos dies d'esbarjo els podem donar la nota d'aprovat, gairebé excel·lent.

ACTIVITATS PREVISTES

* Dia 17 de novembre, excursió al Dijous Bo i dinar a Son Sant Martí. Partida a les 9 h. preu 19 •.
* Dia 26 de novembre caminada.
* El 31 de desembre, festa de la Nit Vella a Son Sant Martí, sopar, ball, cotilló, xocolata amb ensaïmada i transport inclós 58 •.

Trobada anual de suport a la salut mental

Estel de Llevant

El dia 18 d'octubre, l'Ajuntament de Sant Llorenç va organitzar a l'auditori de Sa Màniga la trobada anual entre l'Associació Pro-Salut Mental Estel de Llevant i els diversos ajuntaments de la Comarca. Aquestes entitats col·laboren estretament en el suport a les persones amb problemes mentals.

Estel de Llevant ha recordat que durant 2010 un total de 162 persones reberen els serveis que presta l'Associació (centre de dia, centre especial d'ocupació, inserció laboral en empresa normalitzada i atenció domiciliària).

A la trobada hi participaren tècnics dels diversos departaments de serveis socials de la comarca els quals han intercanviat opinions i suggeriments amb els tècnics d'Estel de Llevant. D'aquesta manera s'ha volgut comptar amb la seva opinió i col·laboració, sempre tan necessària.

Els diversos Ajuntaments assistents varen manifestar el seu suport incondicional a l'Associació, que en aquests moments passa per moments de dificultat a causa del deute que mantenen les administracions insular i autonòmica amb l'entitat i han reiterat el seu suport institucional i econòmic. Recordem que actualment Estel de Llevant s'ha vist en la necessitat de tramitar un ERO de reducció de jornada dels treballadors de centre de dia. L'Associació va agrair el suport continuat dels Ajuntaments a la tasca de suport a les persones amb problemes de salut mental.

El gerent d'Estel de Llevant exposà als assistents les conclusions d'un estudi realitzat per Estel el qual posa de manifest que el centre de dia de l'entitat genera un estalvi de fins a 70.000 anuals als recursos sanitaris, en la mesura que els usuaris que assisteixen al centre de dia redueixen el nombre d'ingressos hospitalaris un 67%.

Bertrand Russell, pensador i pacifista

Si hi ha una persona que romp les barreres entre les ciències i les humanitats, aquesta és Bertrand Russell, un dels matemàtics més importants del segle XX, que fou guardonat amb el premi Nobel de... Literatura. Amb el pensador anglès, que va viure quasi cent anys, repassam la seva vida i el seu pensament.

Quins diríeu que han estat els trets que han guiat la vostra vida?

Tres passions, simples però intenses: l'ànsia d'amor, la recerca del coneixement i una insuportable pietat pel sofriment de la humanitat.

Quin tipus de persona vos considerau?

M'he imaginat successivament com liberal, socialista i pacifista, però, en el sentit més profund mai no he estat res d'això: sempre l'intel·lecte escèptic, quan més desitjava el seu silenci, m'ha transmès el dubte, m'ha arrencat del fàcil entusiasme dels demès i m'ha transportat a una soledat desoladora.

Vàreu viure diverses guerres i ens consta que sou pacifista.

Mentre va durar la primera guerra mundial m'envaí la més profunda desesperació, una desesperació tan absoluta que m'impedia fer altra cosa que no fos asseure'm immòbil a la meva cadira demanant-me si la raça humana tenia alguna finalitat. Al cap d'un temps vaig escriure una carta oberta al president nord-americà Wilson on li deia entre d'altres coses: "Les esperances d'un progrés pacífic, en les quals vàrem passar els nostres primers anys estan mortes i no poden reviure mai. El terror i el salvatgisme integren ara el mateix aire que respiram. Les llibertats que els nostres avantpassats aconseguiren durant segles de lluites s'ha sacrificat en un dia i totes les nacions es troben regimentades per un únic i horrorós objectiu: la destrucció mútua".

Què va suposar per vos la Guerra?

Aquesta guerra me va canviar. Vaig deixar el meu costat acadèmic i vaig començar a escriure un nou tipus de llibres. Vaig canviar totalment la meva concepció de la natura humana. A través de l'espectacle de la mort vaig adquirir un nou amor per les coses vives... Quan la guerra va acabar em vaig adonar que tot allò que havia fet havia estat completament inútil excepte per a mi. No havia salvat una sola vida o acurçat la guerra un sol minut.

Vàreu estar a la presó, no?

En vàries ocasions, una d'elles, de sis mesos, vaig ser condemnat per motius polítics i me va ajudar a mantenir la confiança en mi mateix i me va fer pensar en coses menys doloroses que la destrucció universal. Vaig llegir moltíssim i hi vaig preparar algun llibre.

Heu viatjat molt, fins i tot a Mallorca.

Efectivament, a Rússia, Xina i Estats Units, per dir alguna cosa. I en concret la Pasqua de 1920 me varen convidar a donar una conferència a la universitat de Barcelona. Des d'allà vaig anar a Mallorca on vaig passar una temporada a Sóller. El vell posader, l'únic d'aquell lloc, me va informar que no me podia donar menjar perquè era vidu, però que me sentís en llibertat per passejar pel seu jardí i agafar totes les taronges que volgués. Me va dir això en un to tan cortès que me vaig veure obligat a expressar-li la meva profunda gratitud. A Mallorca va començar una furiosa discussió amb la meva parella Dora, que se perllongaria durant molts mesos i a totes les latituds.

No sempre fóreu ben rebut en els llocs en els quals féreu classes

Jo feia unes classes al College of the City of New York i la mare d'una alumna fou induïda a presentar una querella al·legant que la meva presència a la institució era perillosa per a la virtut de la seva filla. El misser de l'acusació va descriure les meves obres com "lascives, libidinoses, luxurioses, venèries, eroticomaníaques, afrodisíaques, irreverents, parcials, falses i privades de fibra moral". Se varen dir de mi algunes coses realment fantàstiques. Una típica caça de bruixes americana se va obrir contra meu i vaig esdevenir tabú a tot el territori d'Estats Units.

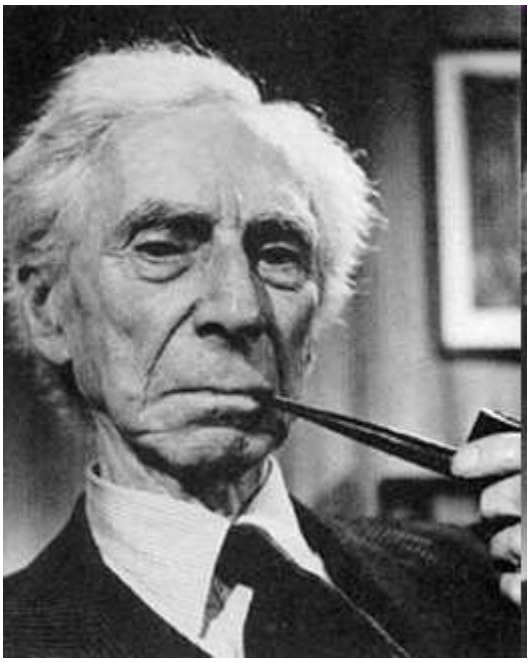

Malgrat tot hi vàreu conèixer gent interessant a Nord-Amèrica

Efectivament, al darrer període de la nostra estada a Amèrica el passàrem a Princeton. Enllà vaig arribar a conèixer Einstein bastant bé. El solia visitar un cop per setmana per discutir amb ell, amb Gödel i amb Pauli. Amb molts aspectes les nostres discussions eren decepcionants ja que si bé els tres eren jueus, exiliats i d'idees cosmopolites vaig comprovar que tenien una idea germànica cap a la metafísica.

Destacaríeu algun dels vostres nombrosos títols?

Tal vegada la "Història de la filosofia occidental", que va néixer de casualitat i va acabar essent la meva principal font d'ingressos durant molts d'anys. Quan me vaig embarcar en el projecte mai no hauria imaginat que tendria un èxit com no havia tengut cap dels meus altres llibres; inclús per un temps el llibre es va situar al mes alt de la llista de "best sellers" americans.

Vos definiu agnòstic?

M'he vist forçat, contra la meva voluntat a concloure que quasi tot allò que se consi-dera coneixement està exposat al dubte raonable.

Malgrat tot creis en la humanitat.

Vaig creure que el camí cap a un món d'homes lliures i feliços era més curt del que s'està revelant, però no me vaig equivocar pensant que aquest món és possible.

Per acabar, com resumiríeu la vostra vida?

Aquesta ha estat la meva vida: l'he trobada digne de viure's i amb gust la tornaria viure si hom me n'oferís l'oportunitat.

Biel Massot i Muntaner
Pere Estelrich i Massutí

Notes històriques de Sant Llorenç

Ramon Rosselló

Dia 1 de març de 1914, la revista franciscana "El Heraldo de Cristo" anotava: "El Rdo. O. Francisco Fornés, pas-ço. Visita regular a la Hermandad de S. Llo-rens des Cardassar. Abrió la Visita el día 4 del pasado Enero y quedó cerrada el día 6, siendo elegido Ministro D. Monserrate Mascaró, y Secretario D. Miguel Fullana y Sitjar. El Director de la Hermandad, que lo es su celoso Párraco, Rdo. D. Jaime Pas-cual, juntamente con los hermanos Ministro y Secretario recién nombrados eligirán para los demás cargos a los Hermanos que juzguen más aptos".

Dia 15 de juny de 1914, "La Almudaina" diu que amb motiu de la festa onomàstica del polític Antoni Maura, ha rebut moltes felicitacions i mostres d'apreci dels seus se-guidors. Els mauristes de Sant Llorenç, li han enviat aquest telegrama: "Elementos antiguos Peña de San Lorenzo felicítanle por su fiesta onomástica. Y más que nunca al grito de Maura sí! continuarán inquebrantables afecto personal y lealtad política. V. E. Martín Rosselló".

Dia 15 d'agost, s'inaugura la Congregació Mariana de joves. Se celebra missa cantada, processó i un acte literari a la plaça. Vesteixen el llaç blau de la Immaculada 100 joves.

Dia 16, mossèn Salvador Galmés beneeix el retaule i imatge del Cor de Jesús, essent padrins Domingo Femenies i Francesca Bauçà, Bartomeu Duran i Margalida Duran.

El mes de setembre, el full "Crónica Mariana" publica una crònica de Sant Llorenç dient que dia 15 d'agost fou erigida la congregació mariana, composta d'un centenar de joves. Les filles de Maria estrenaren la missa de dues veus de Ravanello. A les 5 del capvespre, hi hagué processó pels carrers del poble amb càntics i actuació de les bandes de música del poble i el cor de la congregació.

Dia 15 de maig de 1915, "La Vanguardia Balear" comenta la conferència pronunciada per mossèn Salvador Galmés en el local del Foment del Civisme, de Ciutat, amb el títol "Vida i actes del Beat Ramon Llull", amb motiu del sisè centenari de la seva mort.

Dia 30 de maig, "La Almudaina" diu que els pagesos de Sant Llorenç han començat a segar i esperen una bona collita. S'ha cons-tituït la Mutualitat Escolar de l'escola nacional de nins, i la junta és presidida pel rector Jaume Pasqual, i actua de tresorer Josep Cortès Aguiló.

Dia 16 de juny, el "Correo de Mallorca" publica una crònica de Sant Llorenç dient que s'ha inaugurat la secció d'exploradors mallorquins catòlics, coincidint amb la festivitat del Corpus. Són 30 joves, tots pertanyents a l'oratori festiu, que es va beneir, ara fa un any i mig. Dia 13, feren la primera excursió visitant Son Carrió, acompanyats de mossèn Pere Santandreu, capellà de la tropa. Va signar aquesta crònica B. Mira.

El mateix mes de juny, "La Almudaina", a la primera plana, publica un plànol mostrant l'itinerari del tren que des de Manacor va a Artà, passant pel terme de Sant Llorenç. Es pot seguir el seu recorregut i el nom d'algunes possessions.

Dia 3 de juliol, aquest diari publica un número extraordinari dedicat a commemorar el VIè centenari del beat Ramon Llull, i, entre d'altres, hi ha un article de mossèn Salvador Galmés, titulat "Influència del Bt. Ramon Llull en la plasmació de l'idioma".

Dia 25 de juliol, els exploradors llorencins visiten Manacor, arribant plens de pols i calorosos, essent obsequiats amb un refresc en el convent de Sant Domingo. Més tard anaren a Petra on visitaren el monument de fra Juníper Serra, i el capvespre, pujaren al santuari de Bonany, essent rebuts per la comunitat d'ermitans. El sendemà, al matí, recorregueren el puig, i més tard anaren a Vilafranca, fent una passejada pels carrers i, a la plaça, feren alguns exercicis que agra-daren a la gent que els mirava.

Dia 9 d'agost, el sobredit diari publica el programa dels actes de les festes de Sant Llorenç. Hi haurà completes la vigília, i missa solemne el dia de la festa. Els exploradors del poble, juntament amb els gimnastes de Manacor, a la plaça realitzaran exercicis de gimnàstica rítmica i melòdica. Hi haurà balls, música i focs artificials. També hi haurà partit de futbol.

Dia 12 de gener, el "Correo de Mallorca" publica una crònica de Sant Llorenç dient que el passat 26 de desembre, celebrà la pri-mera missa Joan Galmés Soler, fill de la vila. El dia de Nadal es va inaugurar un petit tea-tre en el Centre Catòlic Educatiu per diver-timent dels joves, i s'han escenificat obres dels pares salesians. En el mateix Centre hi ha l'Escola Parroquial Graduada que té més de 100 alumnes matriculats, de les classes diürnes i nocturnes. També hi ha l'Oratori Festiu per a la gent menuda. Els encarregats de l'escola graduada són el vicari Santan-dreu, mossèn Joan Galmés i Bartomeu Mira, secretari del Jutjat. El moviment parroquial de l'any passat és de: 70 naixaments, 49 de-funcions i 34 matrimonis.

Dia 7 d'octubre, la crònica diu que hi ha hagut brega en la casa de begudes de Jordi Salas, de Cas Civil: a les 10 del matí, Joan Bauçà "Botó", ha ferit amb una arma blanca Antoni Pasqual Perelló "Cabrer".

Dia 31 de gener de 1916, la revista "Explorador Mallorquín" parla dels exploradors de Sant Llorenç i del seu Oratori Festiu: "Los Párrocos y todas las clases vigilantes van reconociendo la necesidad de poner remedio a la avalancha del mal que agota a nuestras jóvenes generaciones, y en muchas partes ya se trabaja con verdadero entusiasmo; en Artá, en San Lorenzo, en Manacor etcétera, se han ofrecido y acceptado terrenos indispensables para la buena marcha de las distintas secciones". A la secció Cronicó, diu que dia 9 els ex-ploradors de Sant Llorenç visitaren els ex-ploradors de Manacor. "Celebróse una velada íntima; reinó gran compañerismo".

Dia 31 de maig, aquesta revista assenyala que arriben bones notícies sobre l'acceptació dels exploradors de Sant Llorenç i la implantació en el poble. "Cuenta allí, con un gran campo de juegos en los alrededores, un patio para juegos en la Parroquia, una gran casa en la población para centro de reuniones con su salón de actos y conferencias. Actualmente se están adiestrando en la telegrafía óptica para la cual han solicitado nuevas noticias de este Comité Provincial que les facilitaremos con mucho gusto. Visitaron Artá, haciendo ejercicios en la plaza Mayor, aplaudidos por la muchedumbre; fueron muy atendidos y obsequiados". Dins la crònica de Manacor, es comenta: "Con los Exploradores de San Lorenzo, en medio de la mayor alegría y fraternidad, realizaron una excursión en Son Creus".

Racionalisme contra idealisme? ... una visió del fenomen religiós (I)

"Una religión es un sistema solidario de creencias y prácticas relativas a cosas sagradas, es decir, separadas, prohibidas, creencias prácticas que unen en una misma comunidad moral, llamada Iglesia, a todos los que se adhieren a ella. (…) hace presentir que la religión debe ser algo esencialmente colectivo." Durkheim, E. (2008), pàgs. 92-93

"En resumen, la mayoría de los hombres "sin religión", comparten aun pseudo religiones y mitologías degradadas, cosa que en nada nos asombra, desde el momento en que el hombre profano es el descendiente del "homo religiosus" y no puede anular su propia historia, es decir, los comportamientos de sus antepasados religiosos" Eliade, M. (1998), pàg. 152

Abans de tot, una aclariment sobre el títol del treball: no es tracta aquí d'enaltir el racionalisme per damunt l'idealisme, tal com es podria pensar pel desenvolupament de les ciències en els darrers segles, sinó al contrari: veure que, almenys quan es tracta d'analitzar el comportament humà, les causes no estan tan clares, i no es poden reduir a una fórmula matemàtica, i molt menys quan parlem d'un fenomen tan profund com la religió.

Efectivament, des de la Il·lustració, la cultura europea ha intentat analitzar tots els fenòmens des del punt de la ciència i la raó. El segle XIX va veure la progressió de les ciències positives i basades en l'observació i l'experimentació: evolucionisme, socialisme "científic" (que no deixa de ser una ciència social, i per tant no reduïble a fórmules), positivisme, psicoanàlisi…

No té doncs, gens d'estrany que també la religió fos analitzada, i així ho van fer Spencer, Taylor, Frazer, el mateix Marx, o Freud, Weber.

Però com a figura fonamental apareix la figura d'Emile Durkheim (1858-1917), sociòleg i antropòleg francès, fill d'un rabí jueu; no fora impossible pensar que, el fet de pertànyer a una comunitat tan fortament cohesionada i marcada per la religió, influís en la seva obra. Concretament dos estudiosos: Fustel de Coulanges i W. Robertson Smith influïren en l'obra del sociòleg.

Simplificant podríem dir que l'obra de Durkheim està en els orígens del funcionalisme, pel qual cada fet, cada persona, compleix un "rol" necessari en la societat. D'aquesta manera, la religió compliria també el seu paper, segons Durkheim: per a ell, la religió i els seus ritus són essencialment col·lectius.

El sociòleg francès estaria a mig camí entre l'empirisme més elemental i l'idealisme. La consideració de la religió com a fet social, marcaria aquest camí mitjà.

La visió "social" de la religió per part de Durkheim, contrastaria amb la dels qui pensen que l'home és essencialment religiós, sense que sigui necessari complir cap finalitat social o de qualsevol tipus pràctic per ser-ho. Entre aquests darrers trobem la figura del romanès Mircea Eliade (1907-1986), del que seguirem parlant més endavant.

Analitzem ara, breument, l'obra de Durkheim. En la seva obra Les formes elementals de la vida religiosa, trobem els punts bàsics de la seva proposta.

En la introducció presenta el seu estudi no com un luxe, sinó com una manera d'explicar la realitat actual. Com a bon fill d'un moment històric que creia en el progrés i la superioritat de la cultura europea, considera que altres formes han estat superades.

"No busca conocer formas superadas de la civilización con el único objeto de conocerlas y reconstruirlas. Antes bien, como toda ciencia positiva, tiene ante todo como objeto explicar la realidad actual, próxima a nosotros, capaz de influir en nuestras ideas y nuestros actos". Durkheim, pàg. 26

Durkheim estudia les formes religioses i el totemisme dels aborígens australians. Per a ell, són més útils pel seu estudi:

"¡Basta con pensar en religiones como las de Egipto, la India o la Antigüedad clásica! Son un prolijo enredo de cultos múltiples, que varían según los lugares, los templos, las generaciones. Las supersticiones populares se mezclan con los más elaborados dogmas. (…)Todo se desarrolla de forma muy distinta en las sociedades inferiores". Durkheim, pàg. 31

Deixa ben clar que la religió és una construcció humana:

"…lejos de estar escrita desde toda la eternidad en la constitución mental del hombre, depende, al menos en parte, de factores históricos y, por consiguiente sociales". Durkheim, pàg. 43

Ara bé: què és la religió pel sociòleg francès? Comença explicant el què no és:

-Una religió no té perquè, necessàriament, ser un vincle entre els homes i els déus, o els éssers sobrenaturals, i esmenta dues religions que no tenen déu: budisme i jainisme. En realitat, Buda era un mortal

-Una religió tampoc és un conjunt de rituals, per bé que en formin part, però hi ha rituals deslligats de qualsevol ésser sobrenatural:

"Pero incluso en el seno de las grandes religiones deístas se encuentran gran número de ritos que son completamente desligados de toda idea de dioses o de seres espirituales". Durkheim, pàg. 73

-La religió tampoc no és màgia, moltes religions han condemnat la màgia i la fetilleria.

Què és la religió, doncs: Com una característica bàsica, Durkheim senyala que hi ha una separació radical entre el què és sagrat i el què és profà:

"Todas las creencias religiosas conocidas, sean simples o complejas, presentan un mismo carácter: suponen una clasificación de las cosas, reales e irreales, que se representan los hombres en dos clases o en dos géneros opuestos, generalmente designados por dos términos diferentes, que traducen bastante bien las palabras sagrado y profano." Durkheim, pàg. 77.

- Arribem al punt bàsic: la religió és per Durkheim, un fenomen social, destinat a mantenir la unitat i la cohesió de la societat humana, compleix una funció concreta. Les cerimònies reforcen els llaços de solidaritat, necessaris per a la supervivència.

Guillem Mesquida

El Torrent de Pareis, una experiència única

El passat diumenge 18 de setembre un grapat de llorencins i manacorins tinguérem l´oportunitat de trescar i endinsar-nos dins d´un dels paranys més impressionants i majestuosos de la nostra serra.

Per a mi era la primera vegada, i com totes les primeres vegades tenia la intenció de gaudir i aprofitar tots els moments sense deixar passar cap sensació, cap emoció, cap sentiment...

Partírem ben prest, a les 7 de la matinada, fosca negra, cares espavilades i plenes d´il·lusió. El trajecte va transcórrer tranquil i a les vuit i mitja ja estàvem tots en marxa.

De la mà dels Trescadors i guiats per en Tomeu es respirava seguretat, relaxació i una certa complicitat amb tota aquella gent que desinteressadament ens oferia la seva experiència i el seu bon saber per poder gaudir d´un dia inoblidable.

Les dues primeres hores foren de baixada per un tirany pedregós i brut de vegetació que ens va conduir al llit del torrent; hi hagué qualque relliscada i alguna caiguda sortosament sense més conseqüències encara que s´activà el protocol d´emergència per poder evacuar una companya en helicòpter fins a l´hospital d´Inca. Al primer moment ens vàrem alarmar un poc però finalment ens informaren que havia estat donada d´alta i tornava a casa.

Baixant doncs d´Escorca poguérem veure el vessant del puig Roig, el quarter des Carrabiners (construït per perseguir el contraban) i l´habitatge troglodític de Cosconar.

Passàrem per l´Entreforc, en aquest lloc comença el torrent de Pareis en ajuntar-se el torrent de Lluc amb el torrent del Gorg Blau.

També guaitàrem a la Fosca, on no hi arriba mai la llum solar, realment impresionant, se sentia l´aire gèlid de les profunditats.

Trobàrem passos entretinguts on es posà a prova la paciència d´aquells més experimentats, ajudant i oferint l´esquena, el braç o la mà a tots els que ho necessitaven. Amb cordes i arrossegant el cos damunt les pedres aconseguírem tots i un a un travessar el torrent de forma exitosa.

No penseu però que tot fou caminar i suar, també hi va haver moments per berenar, compartir, parlar i contemplar aquesta zona d´una

singularitat biològica i d´un interès faunístic excepcional. Em sentia petita, insignificant davant la majestuositat i l´alçada d´aquelles parets. La bellesa es reflectia a cada passa, a cada racó, una natura salvatge i viva amb olors d´humitat per-manent.

També experimentàrem la pluja, que ens acompanyà una estoneta. Les pedres lluïren tal perles argentades i fou un espectacle digne de contemplar.

Finalment arribàrem a la desembocadura del torrent, on dinàrem i gaudírem d´un relaxant i refrescant bany... realment fou una experiència única.

A causa de les seves singularitats biològiques i geològiques el torrent de Pareis ha estat declarat "Monument Natural"; només calen unes botes de canya alta, bona condició física i certa experiència a la muntanya per gaudir d´aquest espectacle. Gràcies als Trescadors jo ho he pogut descobrir, de tot cor... moltes gràcies.

Bàrbara *Tanjona*

ELS TRESCADORS
Sant Llorenç des Cardassar

SA FITA DEL RAM

20 de novembre de 2011

Sortida: a les 8h del carrer Lepanto
Guia: Andreu Amer
Dificultat:
Preu: 11€
Inscripcions: del 6 al 17 de novembre, indicant nom, llinatge i excursió al compte de:
Sa Nostra 2051-0141-91-1070001854

Informació:
telèfons - 971 838 069 – 626 334 578
correu - elstrescadors@gmail.com

elstrescadors.blogspot.com

A l'illa dels estanys

Alumnat de sisè nivell

Era el dia 13 d'octubre, ens aixecàrem a les cinc del matí, ja que havíem de partir del poble a les sis manco deu. Estàvem, alhora, adormits i nerviosos.

Un poc després de les set arribàrem a Palma. Entràrem a la terminal, ens donaren els bitllets i, a aquelles persones que en necessitaven, els medicaments per al mareig.

Quaranta cinc minuts després partírem amb el vaixell, el mateix que l'any passat ens dugué a Eivissa, el Federico García Lorca.

Durant la travessia, vérem una pel·lícula de dracs i berenàrem. Després de més de dues hores, arribàrem, a la fi, a Eivissa.

Tothom estava impacient per arribar. Pujàrem a un altre vaixell, el que ens havia de dur al nostre destí, era molt més petit, però de més qualitat, encara que es movia més i feia un renouer.

Durant el camí vérem l'Espardell i l'Espalmador, i férem fotos a aquestes illetes. Amb mitja horeta o tres quarts arribàrem al port de la Savina.

Desembarcàrem i haguérem d'esperar el bus, que va fer un poc tard.

En arribar a la casa, na Pepa, la monitora, ens esperava i ens mostrà les instal·lacions. Allà hi deixàrem les maletes, carregàrem aigua a les cantimplores i partírem cap a La Mola.

Allà vérem un far blanc i uns penya segats altíssims davant la mar tranquil·la i transparent, com un mirall.

Quan arribàrem al camí romà de la Pujada, tot era preciós, amb unes vistes impressionants, que ens deixaren al·lucinats. A mitjan camí, a l'ombra, ens aturàrem per dinar.

Visitàrem Es Caló, on vàrem veure unes casetes de pescadors, els varadors, on guardaven les barques. Allà l'aigua era netíssima. Hi havia nudistes.

D'allà anàrem a veure un sepulcre megalític. Tenia forma de rellotge, era un lloc d'enterrament de la gent més important que vivia en aquell indret ara fa quasi 4.000 anys. Ens donaren molta informació sobre el lloc i la manera de viure de la gent que el construí.

També vàrem anar a Ses Salines. Primer vérem Sa Síquia d'entrada d'aigua de mar. D'allà l'aigua entra fins a l'estany Pudent, que és molt salat, i després passa als estanys de Ses Salines. Aquell espai pareixia una gran pista de gel, però en realitat era un caramull de sal.

Just devora, vérem una construcció molt especial, era un dipòsit de combustible pels hidroavions de la base militar que hi hagué entre els anys 1936-1953.

Tornàrem al camp d'aprenentatge, collocàrem les coses, ens dutxarem, férem els llits i ens preparàrem per anar a sopar.

Vàrem caminar deu minutets i arribàrem al restaurant "La Estrella", on sopàrem. Menjàrem sopa de brou, carn de pollastre amb patates i ensalada i fruita.

En arribar a la casa vàrem fer un joc un poc misteriós i molt divertit: en Pep feia de bubota. Escrivírem el diari del nostre primer dia de viatge i, de dos en dos, en Bernat ens envià a dormir.

Ben aviat quedàrem adormits, perquè estàvem molt cansats.

El segon dia ens despertàrem a les vuit. Mentre un grup posava taula, els altres ens vestíem. Berenàrem, llevàrem taula, escuràrem i preparàrem el berenar de mig matí.

Guiats per na Pepa, vàrem anar cap a l'estany Pudent a observar els ocells i admirar el paisatge. Dúiem prismàtics i telescopis, que ens permeteren observar amb

detall les aus. Vérem flamencs, gavines, capbussoneres , ànecs... canyes, salicòrnia, joncs... aranyes, libèl·lules... Caminàrem entre la vegetació i el fang fins a la vora de l'estany.

Berenàrem a l'ombra, perquè feia molta calor i molt de sol. Tornàrem a la casa on deixàrem les motxilles i agafàrem les carteres per anar de compres per Sant Francesc. Acabades les compres, anàrem a dinar al mateix lloc on havíem sopat. El dinar va ser: macarrons, peix amb patates i ensalada i gelat.

Després de dinar férem jocs, al costat de l'església. Representàrem situacions relacionades amb el viatge: el sepulcre, la posidònia, els varadors... i ens divertírem.

Acabats els jocs, va ser l'hora de preparar les maletes, d'acabar d'escriure el diari i de dir adéu a la casa, a na Pepa i a Formentera.

Agafàrem el bus que ens dugué al vaixell de tornada. Arribàrem a Eivissa i agafàrem l'altre vaixell cap a Mallorca.

El camí de tornada va ser un poc mogut i ens va parèixer més llarg. Una bona part ens vàrem dormir i alguns estàvem marejats. Sopàrem i miràrem una pel·lícula molt bona.

Arribàrem a Palma a les onze i quart, aproximadament. Al moll ja ens esperava el bus que ens dugué a Sant Llorenç. En arribar, tots els pares ens esperaven i... cadascú a casa i... a dormir.

Així acaba la nostra petita aventura, que recordarem sempre.

Mmmm..., bunyols!

Toni Lluis Puigrós Sommer, 4t curs d'educació primària

El dia vint-i-un d'octubre és san-ta Úrsula, la pa-trona de les ver-ges i per celebrar aquesta festivitat es fan bunyols.

Els bunyols són una cosa típica de Mallorca i en altres països, per exemple França, Alemanya, a alguns indrets de la Península... no els coneixen.

Per fer bunyols necessiten farina, patates, ous i oli per fregir.

Normalment són groguets, petits i rodons, amb un forat enmig. De vegades surten amb formes diferents, com animals o estrelles. Cada un pot menjar els bunyols al seu gust: amb sucre, amb confitura o amb flam.

A la nostra escola, abans de menjar-los cantam cançons que aprenem a la classe de música. Després mengem tots junts i això sempre és molt divertit; però no en podem menjar massa perquè tindrem mal de panxa. S'han de tastar! Són molt bons!!!!

EL CARDASSAR CONTINUA PEL BON CAMÍ

Artà 2-0 Cardassar
Cardassar 2-1 Andratx
Sóller 2-0 Cardassar
Cardassar 3-1 Alaró
Xilvar 2- Cardassar

Aquests han estat els resultats de l'equip el passat mes d'octubre. Com podem veure, continua una línia molt regular ja que aconsegueix tots els punts possibles a casa. Fer un fortí a es Moleter és importantíssim per anar sumant i mantenir-se a la part alta de la taula. No obstant això, si alguna cosa se li pot demanar a l'equip és que a fora pugi més el rendiment (a pesar que som conscients de com de difícil és jugar en aquests camps).

Pel que fa al futbol base, us remetem que a partir d'ara ho mireu a la pàgina web www.card.cat, en la qual surten els resultats actualitzats cada setmana.

ELS MALATS A LA TUI

Aquests atletes nostres no aturen i si continuen així es faran professionals. Per ara ja gosen fer-los ombra participant a la cursa de primera categoria del TUI (amb 9.205 participants). Aquí teniu la classificació de la mitja marató (en la qual, com podeu veure, en Toni Melis continua esplèndid):

35-Toni Melis Pont	1:22:31
146-Mateu Oliver Gomila	1:29:48
329-Gaspar Mesquida Estelrich	1:35:59
746-Juan Pascual Carrió	1:45:31

I aquí la classificació dels 10 km:

157-Juan Pascual Parera	46:24
210-Toni Mascaró Truyols	48:04

Pau Quina

Es lloga, a Son Carrió,
planta baixa gran amb jardí
Està molt bé
Només espanyols
Tel. 971 838395

un parell de coses
botiga-taller de patchwork

CLASSES DIÀRIES: MATINS I HORABAIXES
TALLERS DE DECORACIÓ DE NADAL A PARTIR DE NOVEMBRE
VENDA DE TELES I ACCESSORIS PER PATCHWORK
OBJECTES DE REAGL AMB TELA
Carrer Major, núm. 27 - Tel. 971 569354

Sant Llorenç

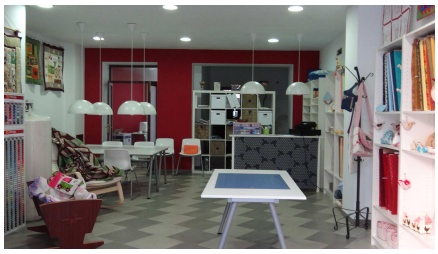

* Dia 25 d'octubre les tres parelles de la fotografia celebraren els respectius aniversaris de noces. Són, d'esquerra a dreta, Pep Roig i Aina Pascual (49 anys de casats); Tomeu Estarellas i Margalida Pascual (53 anys de matrimoni); i Joan Llinàs i Bel Pascual (36 anys de casats). Enhorabona a les tres germanes i als seus respectius marits.

* El dia 11 d'octubre va morir a l'hospital General de Palma na Maria Noguera Sancho, de 80 anys.Residia a Sant Llorenç i era coneguda com *na Maria de s'Estació*. Que la vegem en el cel.

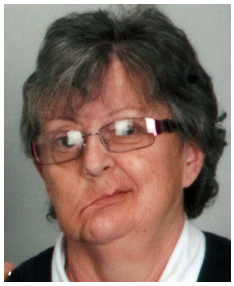

* Després d'una llarga malaltia, el 24 d'octubre va morir a Sant Llorenç na Damiana Riera Sureda, als 59 anys d'edat. Vivia al carrer dels Molins. Que puguem pregar molts d'anys per ella.

Antònia Galmés i Aina Simonet

NAIXEMENTS

* Dia 17 de setembre va néixer a Sant Llorenç na Marta Alonso Femenias, a qui veim amb la seva germana Aina. La nostra enhorabona

DEFUNCIONS

* Dia 25 d'octubre va morir a l'hospital de Manacor una llorencina que darrerament vivia a Capdepera, na Maria Serra Miquel, de 88 anys. Al cel sia.

El futur Govern del PP

Rebut per correu-e

Com que, segons diuen, a en Rajoy li costa molt prendre decisions, per què no li ajudam a formar el nou Govern, i així després del 20N li estalviarem un maldecap? Nosaltres proposam aquest:

Ministre de Justícia: Francisco Camps, per la seva excel·lent relació amb els jutjats, en els quals diu que s'hi troba molt còmode.
Ministre de Foment: Calos Fabra, per haver tengut la gran idea de construir un aeroport on els avions no contaminen i els ciutadans poden passejar per les pistes d'aterratge.
Ministra d'Agricultura i Pesca: Ana Botella, per la seva gran aportació a la ciència sobre el resultat de mesclar peres i pomes. Qui sap on arribarà quan es posi a mesclar animals.
Ministra d'Educació: Esperanza Aguirre, per la seva extraordinària capacitat per aplicar austeritat a l'escola pública i ajudes a la privada.
Ministra de Defensa: Rita Barberà, per esser la que millor crida *Viva España!* En Rajoy ja ha manifestat que en el seu futur govern serà el que ella vulgui.
Ministra de Treball: Maria Dolores de Cospedal, per demostrar que si un vol pot trobar feina, ja que ella en té quatre o cinc, i ben remunerades.
Ministre d'Economia i Hisenda: Miguel Arias Cañete, per la seva capacitat per augmentar el seu patrimoni i obtenir inversions rendibles per a la seva butxaca.
Ministre de Vivenda: Emilio Botín, en representació de tots els banquers, propietaris dels milers d'habitatges embargats als ciutadans.
Ministre de Medi ambient: José Ramón Bauzá, que en pocs mesos ha demostrat que no calia deixar sense urbanitzar una part de les costes de Balears, perquè només hi creixia mala herba.
Ministre d'Assumptes exteriors: José María Aznar, per haver dit la veritat sobre Espanya pertot allà on ha fet declaracions, encara que la deixàs com un pedaç brut.
Ministre sense cartera: Qualsevol dels contribuents, per raon òbvies.

Deixam els ministeris de Ciència i Tecnologia, Interior... perquè pugueu suggerir les persones que trobeu, sempre que siguin tan vàlidesa com les relacionades abans.

.

Jaumet: Al·lots, avui no tenc ni punyetera idea per on podem començar; duc tants de trulls per comentar que haurem de votar per triar tema: es tren, en Pedrito J.R, piscines i es seu (im) mund diari, en Bauzà i es seus canets, es canvi d'en Mouriño, i més. Ja podem votar i Déu repartirà sort.

Xesc: Bé, idò jo triï es tren i com que he guanyat, començaré jo. Hem de pensar, lo primer, que es setanta per cent ja està fet, ses màquines, com que s'han d'encarregar almanco un any i mig abans, també ja són aquí. Segon: es Govern Central té firmat es pagament de ses obres des tren. Heu provat de pressionar an es qui vos deu, com fan totes ses empreses? O teniu por de guanyar abans de tenir temps de cobrar i no vos atreviu a molestar es vostros superiors?

Julià: Se veu que aquesta gent ha viscut tota sa vida encorbatat i que no té sa més mínima idea de sa via de sa natura. Quan vulguin tornar partir (partiran, no mos hem de preocupar), com que sa natura no té aturall mos trobarem amb lo fet, amb s'obra nova plena de brossa i d'arbrets. Però com que no paguen des seus, llavonses paga bobo, o sia, paga poble. Una altra: No heu pensat en sa saturació de carreteres? Ni en sa contaminació? Ni en sa comoditat de poder anar a Palma sense preocupar-te d'aparcaments ni de conduir per aquí on un ja hi passa pena?

Ramon: Segon diuen, un des problemes grossos es s'avinguda des *Colesterol*, de Manacor. Cada dia hi passen més de trenta mil cotxos, per tant, s'escusa des perill no serveix; és més, a totes ses capitals d'Europa hi passa un tren-tram o un tramvia per mig i no hi ha denous. A lo millor noltros mos pensam que gasten molt viatjant i haurien de sortir més, hi descobririen coses noves.

Tomeu: Jo hi ha una cosa que no puc entendre: es terrenys de s'avinguda des *Colesterol* no són de Renfe? Llavonses, què passa aquí? Entre es Pacte i Renfe no tenen dellons suficients per fer amollar es mac a un senyor, per molt batle que sia? Idò? Per què no segueixin on s'aturaren a Manacor en lloc d'anar a començar a Artà?

Ramon: Fins ara només s'ha parlat de lo material, però i sa part humana? Sa quantitat de gent que feia feina a ses vies, ara què? Se preparaven uns noranta llocs fixos de feina en es tren a sa part de Llevant, i ara arriben ells i, com que van en cotxos oficials i tenen més interessos en sos autocars i ses carreteres que en so tren, sa part de Llevant els importa un rave.Ells ni tan sols s'han aturat a pensar en sa quantitat de gent que per un motiu o altre no pot anar a Palma en cotxo. No, si ets autocars no sobren, ben organitzat tenen lloc tot dos.

Jaumet: Què pensau de sa idiota idea d'en Company de fer una falca verda per ses vies? I ja està com acabat! No, no m'ho digueu, sense xerrar ja vos he entès!

Jaumet: Bé, això des tren està com esbrinat, meiam Tomeu tu de què volies parlar?

Tomeu: No, jo es principi sospitava que sa idea d'en Mouriño era cobrar es màxim del Real Madrid i llavors convertir-se en so seleccionador de Portugal, però va tenir una reunió amb en Di Estefano i en Butragueño i se veu que no només el varen convèncer, sinó que a més el civilitzaren. Qualque pic encara se surt de mare, però comença a parèixer un entrenador del Real Madrid. Del Carde, de moment només mos queda felicitar sa bona campanya de s'equip i es planter, però això no vol dir que tot funcioni. Tots ets aficionats amb informació saben de què els parl.

Jaumet: Hala, dues pardalades, com sempre, i a pixar i a jeure.

Xesc: Quan un vaixell s'enfonsa, ses primeres en abandonar-lo són ses rates. Aquí, quan s'enfonsa un banc o una caixa, es primers en abandonar són es raters ben forrats. Sa cobdícia sempre ha estat es motor de s'economia. En Rodríguez i en Delgado han declarat estar a favor des tren..., sempre que no se faci a ses Balears.

Julià: O aprenem a viure tots junts com a germans, o moriren tots junts com a idiotes. Sa violència és com s'aigua quan està tancada: amb moviment produeix escuma. Quan sa gent no veu sortida produeix violència. Es retalls des governants produeixen cicatrius, però no els sol sortir gratis, en so temps sol tenir un alt cost.

Ramon: Jo vos contaré d'on ve sa paraula *tapes*: El rei Alfons XIII era a una degustació de vins per devers Andalusia, es cambrer, com que era el rei i per por des mosquits, li va dur sa copa tapada amb una llenca de cuixot. El rei se la beu, se menja es cuixot i després d'una estona, en demana una altra i diu: "Una altra copa, però la vull amb tapa". I d'aquí ve sa paraula *tapa*.

Tomeu: Plorar o queixar-se no sol donar bons resultats, excepte an en Mouriño. En Caparrós se compromet a què es seus jugadors en es partits ho donaran tot. Sa duquesa d'Alba també. En Rajoy com que tothom li demana es seu programa, ara en cerca un per Internet. Una de ses futuribles a ministre va dir: "Tranquils, que en Rajoy un dia després de ses eleccions presentarà es programa. Jo dic: Ah! Idò jo vull votar un dia després de ses eleccions.

Mariano: Un fill i un pare anaven en taxi an es parc d'atraccions de Madrid. Quan s'acostaven veren moltes al·lotes vestides curtes i com a rares. S'al·lot demana a son pare: Mon pare, què fan aquestes dones? Són al·lotes que eren a una festa de disfressos i ara esperen es noviï que passi a recollir-les. Però es taxista era un poc xafarder i, ficant-se en sa conversa, diu: Es pardal mestre, aquest al·lot ja no és cap nin, ja es un bergantell; aquestes senyores són putes i estan mirant de trobar clients. Papa, i aquestes dones també tenen nins? Ja és clar, de qualque lloc ha de sortir aquesta casta de taxistes.

Joan Roig

Ultramillor

Agència de viatges del grup A
Títol 999

Carrer del Sol, 19
Cala Millor–Mallorca
Tel. 971 585720

RESUM COMPARATIU

Octubre	**2011**	1991
Cel serè	**20**	5
Cel variable	**9**	19
Cel cobert	**2**	7
Gelades	**0**	0
Calabruix	**0**	1
Boirades	**1**	0
Tempestes	**0**	3
Temp. màx.	**30,9**	28
Temp. mín.	**9,9**	6
Mitja del mes	**19,1**	16,9
Pluja del mes	**33,5**	73,6
Velocitat màx.	**46,7**	43,2
Recorregut del vent	**3199 km**	

Sa Fontpella (160 m)

Temp màx.	**31,5**
Temp. mín	**13,5**
Temp mitja	**21**
Evaporació (mm)	**125**
Mínim d'humitat	**32%**
Vel. màx. vent	**46,7**
Pluja del mes	**33,5**

Sa boira que aparentment es veu a sa foto no és tal cosa: és fum. Se veu que s'esperava aquest primer de novembre per cremar tot allò que fa nosa dins es terreny de cultiu i avui de bon matí es fum arribava de sa Grua fins a S'Illot en forma de núvol estratificat. Es un fenomes d'escassa importància, però curiós.

D'altra banda i canviant de tema, tenim una tardor sense pluges, ni tempestes, ni torrentades, ni boirades, ni fredorades, ni herba fresca. És un any amb monotonia quasi permanent i amb quantitat de pluja de límit, just un poc superior a sa d'es desert. No obstant això, mai s'ha de perdre s'esperança, que després d'una bonança sol venir una maror.

Xesc

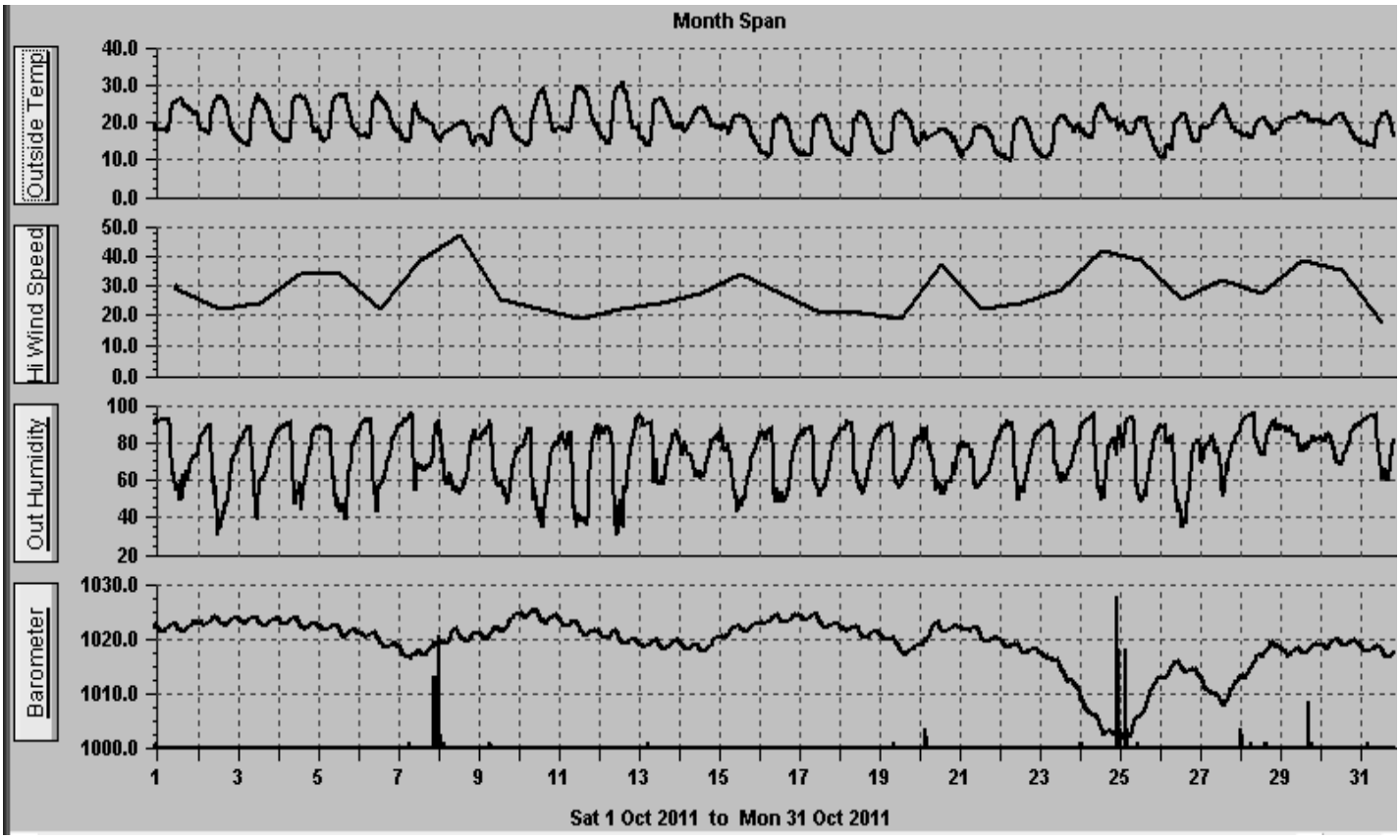

FA TRENTA ANYS
Octubre de 1981

S'encetava la revista amb una entrevista molt sucosa a Tomeu *Busco*, president d'UCD. Un torcebraç entre l'entrevistat i l'entrevistador, en Josep Cortès.

Flor de Card es feia ressò de la possible inauguració de la biblioteca de Sant Llorenç. La inauguració estava prevista pel dia 6 de novembre i en Pere Josep Llull i na Margalida Rosa Soler havien de ser els bibliotecaris.

La revista informava de la presentació de les normes subsidiàries del municipi a càrrec dels economistes i els arquitectes del Consell que havien elaborat el projecte.

FA VINT ANYS
Octubre de 1991

Número 176. A la portada, dues fotos amb dues dones granera en mà i un títol prou explicatiu: POLS. No he aclarit molt bé a què es refereix, però podríem pensar en algun tema relacionat amb obres. Segur que si feis memòria ho recordareu ... Només fa vint anys.

N'Aina Salas dedicava la tertúlia a les "mestresses de casa". Hi participaven na Maria *Corneta*, na Magdalena Coll i na Catalina *Vellaca*.

El text d'en Guillem Pont i els dibuixos d'en Josep Cortès ens acostaven a dos personatges que no eren llorencins però que formaven part de la fesomia del poble: En Paco *Argenter* i en *Pavet*.

Pere J. Santandreu escrivia sobre el VII Seminari d'informació i estudi organitzat pel grup mallorquí Blanquerna, al qual havien assistit un bon grup de llorencins. Aquests dies el Blanquerna celebra els vint-i-cinc anys.

FA DEU ANYS
Octubre de 2001

Número 286. S'acostava l'euro i era hora que la gent es familiaritzàs amb la nova moneda. Rafel Ginard, director de La Caixa, va fer la presentació de l'euro en dues sessions a les quals hi acudí molta gent.

Guillem Nadal exposava a La Misericòrdia amb el títol d"Erms". Una reflexió entorn de la naturalesa i la persona que es qualificà d'arriscada i innovadora.

Joana Domenge dedicava una pàgina a glossar la figura i la feina de na Francisca *Cotana* que havia finit feia poc temps.

La Unió Ciclista Sant Llorenç viatjava a Menorca i contava les seves aventures per l'illa germana.

Tomàs Martínez

Syrinx

Sa Màniga

L'ESPECTACLE SYRINX A FAVOR DE L'ASSOCIACIÓ ESTEL DE LLEVANT OMPLE D'INTIMITAT L'AUDITORI DE SA MÀNIGA

SYRINX, un espectacle que va colpir el públic, a càrrec d'Andreu Riera, Josep Francesc Palou i Miquel Mestre

El passat dissabte dia 22 l'auditori Sa Màniga i l'Ajuntament de Sant Llorenç organitzaren l'espectacle "SYRINX" amb els músics Andreu Riera (piano) i Josep Francesc Palou(flauta)i Miquel Mestre.

Miquel mestre llegí textos d'Avelino Hernández. Hernández visqué durant molts anys a Selva. Gràcies a les seves observacions quotidianes dels ocells del seu hort, tregué moltes reflexions vitals plenes de tendresa que converteixen l'espectacle en un niu d'intimitat. La música està basada en les obres més representatives del repertori de la música relacionada amb el cant dels ocells.

A l'espectacle hi assistiren més de cent persones. Els donatius de l'entrada es destinaren a l'Associació Pro Salut mental Estel de Llevant, que actualment presta serveis a les persones amb problemes de salut mental i a les seves famílies a la comarca de Manacor i atén més de 160 persones anualment.

L'acte fou patrocinat per "Sa Nostra" Caixa de Balears.